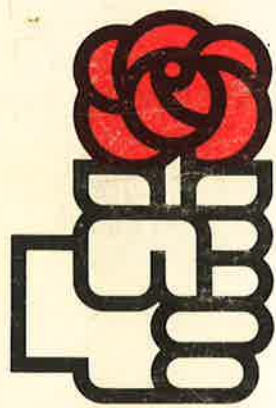

Guanyem la nostra llibertat

PSOE

mallorca

menorca

eivissa

formentera

Primer Congrés

FEDERACIÓ SOCIALISTA BALEAR

PRESENTACIO

Els dies 25 i 26 de febrer de 1978 es va celebrar, al Palau de Congressos del Poble Espanyol de la Ciutat de Mallorca, el Primer Congrés de la Federació Socialista Balear del Partit Socialista Obrer Espanyol. Amb tot el risc que suposa utilitzar un adjectiu que tantes vegades ha estat usat abusivament i sense justificació, es pot afirmar que aquelles diades varen ésser històriques per molts de motius. Primer, perquè aquest Congrés va suposar la confirmació de què a les Illes hi havia una organització socialista consolidada i preparada per a oferir al nostre poble les seves alternatives; i ningú, ni tan sols els nostres contraris polítics, no podrà negar la importància vital que aquest fe té per a garantir la vigorització d'una autèntica democràcia a les Illes. I segon, entre d'altres, perquè el Congrés es va celebrar en el moment més oportú, quan era necessari prendre positura col·lectiva, per part del partit, davant problemes tan essencials com l'autonomia o la necessitat d'escometre l'endrec del desgavell econòmic que ens han deixat, com heretatge emmetzinat, la corrupció, l'enxufisme i la incompetència dels qui van servir i es van servir de la dictadura.

Aquest llibre conté aquestes alternatives. I encara que no hi manca la part corresponent a l'estructura interna de la nostra organització, que també va definir el I Congrés de la FSB - PSOE, el llibre no va dirigit únicament, potser ni tan sols primordialment, als illencs que hem pres l'opció socialista i hem volgut documentar-la mitjançant la nostra afiliació al PSOE. El destinatari d'aquest llibre és el nostre poble, perquè és tot ell qui ha de conèixer i jutjar les nostres alternatives.

Els socialistes del PSOE som el poble, som part integrant del nostre poble, i per tant assumim la defensa del que és nostre: la nostra personalitat i la nostra cultura; però també la nostra problemàtica. Per això editam les ponències del I Congrés de la FSB - PSOE en la nostra llengua, la catalana, i al mateix temps en castellà, per deferència a qui, havent hagut de deixar la seva terra per cercar el pa i el treball que la societat estava obligada a donar-li a ca seva, es veu doblement explotat perquè el capitalisme que l'ha desarrelat no li ha donat l'instrument necessari per a integrar-se en el poble que l'acull: la consciència i la possibilitat d'aprendre el català. Però també als qui la dictadura ha desposseït de la seva identitat cultural i nacional, i els ha arrabassat l'ús culte del seu idioma. El PSOE treballarà per què, desaparegudes una i altra causa, les ponències del II Congrés de la FSB - PSOE es puguin publicar exclusivament en català.

Ciutat de Mallorca, Maig de 1978

DISCURS DEL PRIMER SECRETARI DE LA FEDERACIÓ

Senyores, senyors, companyes, companys, en nom de la FSB - PSOE vos don a tots la benvinguda al nostre I Congrés. Una salutació fraternal a totes les delegacions d'organitzacions polítiques i sindicals presents avui aquí. I el nostre agraïment a l'Agrupació Socialista de Palma per rebre'ns, com si diguéssim, a "ca seva".

Dins la història de la nostra Federació, la data dels 25 i 26 de febrer de 1978, la data del nostre I Congrés, constitueix una fita que passa a sumar-se a la del 23 de gener de 1975, dia en què vuit companys van decidir reconstruir de forma oficial l'organització del PSOE an aquestes Illes; a la del 23 de febrer de 1977, en la qual el segon Govern de la Monarquia es vegé obligat a reconèixer la nostra existència legal; i a la del 15 de juny del mateix any, en la que unes eleccions legislatives, lliures i democràtiques, les primeres després de 40 anys, consagraren de forma inequívoca la implantació del PSOE com a primera força progressista de la nostra regió.

I ja que parlem d'història, voldria retre aquí un petit tribut als vuit companys que, en una ja llunyana tardor de 1974, es posaren damunt l'esquena la tasca de reconstruir les estructures del PSOE a les Balears. Alguns d'elles ja ni tan sols són entre nosaltres, car han elegit, esper, una altra militància política. Però tot el petit grup acomplí aquells dies una tasca essencial: la de començar a caminar, la de donar la passa primigènica a què es refereixen els xinesos quan diuen que "un viatge de mil milles comença amb una primera passa". Per aquesta passa, el nostre agraïment als Ramon Aguiló, Pere Bordoy, Margarida Mayol, Miquel Pascual, Angel Saiz, Magdalena Seguí i Gabriel Sevilla.

De llavors ençà s'estén un llarg trajecte recorregut en tres anys escassos. Un camí ardu recollint l'heretatge d'una tradició centenària del nostre poble en lluita per les seves llibertats, pel socialisme, per una societat diferent. Una feixuga, però molt honrosa heretat que ens deixaren els Jaume, els Alomar, els Bisbal, els Ferretjans, i tants altres que lluitaren sense repòs per les mateixes idees per les que nosaltres, avui, batallam.

Amb la celebració d'aquest I Congrés tancam una primera etapa de la nostra vida. Amb aquestes jornades cloem una primera singladura no mancada, per cert, d'una certa provisionalitat en els nostres estructures, gestió i funcionament. A partir del dilluns serem un partit en el més estricte sentit d'aquesta paraula. Ja no hi haurà lloc per la improvisació. S'imposarà el treball en equip, la tasca callada i constant de tots, la concepció d'alternatives polítiques per al futur. Haurem duit a terme una nítida separació entre els poders d'execució i de control dins el partit, clarificant-se així les responsabilitats i assumint-ne al mateix temps d'altres. En suma, posarem en marxa (sí, en marxa, car som nosaltres qui ens posam en marxa, la UCD no es posa en marxa, es posa en "moviment", que és lo seu, com diuen els companys de Lucmajor); posarem en marxa, deia, una màquina política potent i dinàmica, capaç de donar cap amb èxit a las noves i decisives batalles que s'acosten.

En aquest Congrés ens dotarem d'una estructura coherent a nivell de tota la nostra regió. D'una estructura que respecta la peculiaritat de cada una de les nostres Illes, de cada un dels nostres municipis. Però d'una estructura que, al mateix temps, ens permeti afrontar

de una forma eficient tota la nostra problemàtica comuna i, més important encara, que ens permeti dur endavant amb eficàcia la nostra lluita contra els interessos d'una burgesia especulativa, la nostra lluita en favor dels interessos dels nostres pobles, dels nostres treballadors, siguin eivissencs, formenterers, menorquins o mallorquins, car una, i una mateixa, és aquesta lluita, sense que la puguin diferenciar petits braços de mar. Contra els importants mitjans de què disposa la burgesia, només la disciplina, l'organització i la coherència ens poden posar en situació de plantar-li cara. I mitjançant aquest Congrés assolirem aquestes tan necessàries organització i coherència. Si fins ara a vegades no les hem tingut, si hi ha hagut manques de connexió, provocades, potser, perquè no existia un òrgan de control com el Comité de Nacionalitat; si no han estat articulades estatutàriament les representacions insulars en els òrgans de decisió o vigilància, a partir del dilluns ja no serà possible la justificació d'aquesta incoherència. El Congrés adoptarà una sèrie de resolucions, i a elles ens haurérem d'atenir necessàriament. Això impedirà que es puguin produir polítiques paral·leles que s'oposin a les esmentades resolucions, o a les decisions adoptades pels òrgans de representació de la Federació democràticament elegits en el Congrés. Des d'ara s'haurà d'exigir una necessària disciplina, i l'acatament de les nostres pròpies normes, encara que en molts casos puguin ésser doloroses per alguns, car en això resideix la nostra grandesa i la pervivència de la nostra organització.

En suma, aquest Congrés era una necessitat urgent de l'organització per exigències de la seva pròpia creixença i de les necessitats polítiques del moment present. Necessitàvem les eines precises per a escometre amb força renovada la democratització de les nostres Illes a través de les eleccions municipals. Ens era imprescindible una definició clara d'un Congrés per escometre amb decisió l'espinos problema de l'autonomia. Era urgent un mandat del Congrés per què els parlamentaris poguem acabar amb el xantatge del Senador d'Aliança Popular, Abel Matutes, i per a superar la incoherència i miopia de les forces d'esquerra eivissenques que, volem creure que inconscientment, li fan el joc.

Quant a les tasques a realitzar, tinguem present que la seva realització no correspondrà exclusivament a les Comissions Executives de les Agrupacions, ni tan sols a la de la Federació; aquesta és una responsabilitat i una obligació que ens atany a tots i cada un dels militants.

Siguem realistes quant als projectes: Si projectam treballs, funcions o programes, arbitrem també els mitjans econòmics suficients que els facin factibles. Com a reflexió en veu alta, vos diria que ens impregnem de realisme a l'hora de la discussió i confecció de les nostres resolucions. Fonamentalment, hauriem d'evitar:

Primer, caure en l'ambigüitat que permeti interpretar de qualsevol manera una resolució.

Segon, aprovar resolucions no coherents o políticament inviables. Evitem caure en un radicalisme estètic que ens condeni ja a la inoperància total, ja a haver de matisar la resolució adoptada, a través del Comité de Nacionalitat, perquè ens hàgim tancat a nosaltres mateixos totes les portes. I aquest és un descrèdit polític que no es pot permetre el PSOE.

El PSOE no és un partit vell, com alguns, interessadament, volen fer creure. El PSOE és un vell partit, que no és lo mateix. Un partit amb cent anys d'història, però un partit els

quadres del qual estan entre els trenta i els quaranta anys d'edat. Un partit centenari, però un partit amb idees que responen estrictament a les necessitats d'avui, de demà i de demà passat, però mai d'ahir. I la FSB és el PSOE. Som una organització conscient de les modificacions econòmico-socials que ha produït aquests darrers anys l'avanç de la tecnologia i dels sistemes de producció. Conscient dels canvis quantitius i qualitius que an aquestes Illes ha produït el fenomen del turisme. Conscient també dels canvis que poden introduir encara esdeveniments com el d'una autèntica autonomia o la incorporació del nostre país a la Comunitat Europea. I an aquests problemes nous del nostre temps és impossible respondre amb les idees, les concepcions, els esquemes i les formes d'organització que dominaven el moviment obrer fa 40 anys. Però tampoc amb les que el dominaven fa només un any, car llavors es tractava de respondre als problemes que plantejava una dura clandestinitat, mentre avui hem de respondre a la urgent necessitat de profunditzar una llibertat i una democràcia balbucients.

Per tot això és necessari que aquest Congrés proposi les bases de l'organització socialista que demanen els problemes de Balears de l'any 1978. Una organització socialista, el PSOE, que s'ha de completar i enriquir amb la fusió amb els companys del PSP i nosaltres voldríem també, aquest és el somni que agombolam, amb els companys del Partit Socialista de Mallorca (PSI) i amb els del Partit Socialista de Menorca. Amb les seves aportacions humanes i ideològiques completarem una organització socialista, ja en marxa, capaç d'implantar una nova societat an aquestes Illes.

A vegades, en el PSOE hi ha una certa desconfiança cap als demés partits socialistes, perquè, diuen alguns companys, estan integrats casi exclusivament per intel·lectuals. An aquests companys els voldria recordar que el mateix Lenin ja assenyalava que, sense l'aportació dels intel·lectuals, el moviment obrer mai hauria passat del nivell "trade-unionista". I que cada vegada que el moviment obrer s'encalla en una acció rutinària o s'envenca per un camí sense sortida, es posa novament de manifest la importància del paper dels intel·lectuals. Però un cop dit això hem de reconèixer també que tot corrent polític que roman confinat en el medi de la "intel·lectualitat" es converteix ràpidament en una secta. Car sovint la seva visió del món és essencialment literària o, millor dit, novelesca. No dubten a proclamar que l'economia domina la política. Però els avorreix tot el que fa referència a la vida econòmica. Només posen esment quan senten parlar de revolució. El que els agrada de la política és, en el fons, el seu aspecte més teatral. Com escriu Martinet: "Mentres esperen comparèixer en els escenaris on es representen els veritables drames històrics, organitzen petites comèdies, transformen les més petites disputes en episodis dignes del Comitè de Salvació Pública, parlen com Saint-Just o Lenin i no cessen de llançar excomunionis o interdictes".

Davant d'això, només una autèntica militància obrera, una base obrera real, pot evitar a un partit socialista el caure en els perills del sectarisme i en el fer estètica en lloc de política. I aquí és on passa a jugar un paper importantíssim la UGT. Perquè si bé no ens cansarem de repetir als nostres afiliats la necessitat de què activin la seva militància dins la UGT, també pensam que la Unió, amb la seva amplíssima base obrera, té una gran responsabilitat a cobrir cap a la potenciació d'aquesta nova i eficaç FSB del PSOE que propugnam.

Els militants del PSOE hem de realitzar la nostra necessària activitat sindical en el si de la UGT. Però els mils i mils de treballadors de la UGT a Balears han de lluitar pel seu ideal d'una societat socialista a l'interior del PSOE, expressament del PSOE. Perquè el socialisme no es pot separar del seu passat, i l'única definició correcta que se'n pot donar és la d'una "realitat en perpètua evolució". El socialisme no és tan sols una doctrina, ni un moviment social: Al llarg de més d'un segle, és la història de les relacions incessants i a vegades contradictòries entre el moviment i la doctrina. Podem continuar aquesta història, però mai ignorar-la, i menys encara reinventar-la.

Si no s'admet això, no es capta la vertadera importància del fenomen socialista i les raons per les quals s'ha convertit en un fenomen universal. No es comprèn tampoc per què les organitzacions tradicionals segueixen essent tan poderoses malgrat les seves possibles rutines i fins i tot els seus errors; ni s'entèn tampoc que l'esforç de tot nou socialisme ha de tendir no a la destrucció, sinó al renovament del tradicional.

Seria infantil creure que defensant idees justes i desenrotllant metòdicament l'organització de les seves federacions i agrupacions, un partit socialista de nova creació pugui ocupar a poc a poc el lloc dels vells partits socialistes. Cap força popular nova no es pot desenrotllar sense nutrir-se de la tradició, sense absorbir grans fragments d'aquesta tradició.

I si els obrers són particularment conservadors en matèria d'organització, si desconfien de totes les novetats, és perquè saben que, en el seu cas, la tradició no és simplement una qüestió d'idees o d'hàbits, sinó que es basa en una lenta i tenaç promoció. Un missèr, un comerciant, un professor, podran arribar a ésser, sense grans dificultats, batles, diputats, etc. Un treballador manual haurà de realitzar un esforç molt diferent per a assumir responsabilitats polítiques o sindicals. I amb la condició que es resolgui el problema de la finançació, no existeix cap obstacle important per què un partit burgès ocupi amb certa rapidesa el lloc d'un altre partit burgès. Però aquesta successió és impossible en el cas d'un partit popular, d'un partit socialista.

L'aparició de nous corrents socialistes, lligats a l'existència de problemes nous, no s'ha de traduir en la creació d'un nou partit, sinó en el compromís de reformar els existents des de l'interior. I an aquesta tasca, an aquest compromís de crear la gran organització socialista moderna i eficaç, que necessiten els treballadors de les nostres Illes, convidam tots els socialistes, sense excepció, que encara no militen a les files del PSOE.

Companyes, la tasca és urgent: ens destreny ja el problema de la preautonomia i tenim a la vista la batalla de les municipals.

Aquests dies es pot decidir quin tipus de preautonomia assolirem per les Balears. Una preautonomia al servei de tot el nostre poble, de les classes populars, o una preautonomia al servei dels interessos econòmics d'una certa dreta caciquil i especulativa. Ens hem d'enfrontar al perill molt real d'un interessat i intel·ligent neonacionalisme, localisme en diria jo, de signe burgès. A una campanya demagògica de certs clans de la burgesia que reivindicaran per a ells la bandera de l'autonomia. Però aquesta és una bandera de l'esquerra, una bandera que pot haver estat enfosquida en certes èpoques per les necessitats de l'internacio-

nalisme socialista, és ben cert. Però els marxistes sabem que Engels ja escrivia, el 1891, com a retret al projecte de programa d'Erfurt, que: "Del 1792 al 1798, cada departament francès, cada municipi, tingueren una autonomia administrativa completa segons el model nordamericà, i això és el que hem d'aconseguir igualment". Es a dir, que ja per N'Engels, fa casi un segle, estava clar que el vertader obstacle per a l'evolució pacífica cap al socialisme era l'Estat centralitzat, burocratitzat tal com ens l'ha llegat la tracció prussiana i la napoleònica. Autonomistes per tant com el que més, però intel·ligents per a no caure en la trampa que ens prepara una certa burgesia amb el seu recurs a presentar problemes territorials i no problemes de classe, enfrontant així a les Illes entre si per a distreure a l'esquerra del seu objectiu irrenunciable: l'enfrontament dels interessos populars amb els del capitalisme especulatiu. Dins aquest parany no hi pot caure el PSOE. Per això és necessari que aquest Congrés es manifesti clarificant suficientment la nostra postura al respecte^{1a}

I no haurem assolit encara l'objectiu de la nostra autonomia quan ja serem enforatats de ple dins la batalla de les municipals. UCD no pensa convocar-les mentres no millori la seva posició a les enquestes, que avui li són clarament desfavorables. Però amb errors tant de relleu com la recent ratificació de l'acord pesquer amb el Marroc, la seva imatge no farà més que empitjorar. ¿I fins quan podran aguantar els nostres Ajuntaments aquesta situació de precarietat i d'immovilització de la seva gestió, la millor prova de la qual és la crisi que va sofrir el de Palma el passat cap de setmana i que encara avui no està resolta?. Que UCD deixi de mirar exclusivament els seus interessos de partit i es preocupi dels interessos dels nostres municipis convocant ja les eleccions. Eleccions municipals a les quals el PSOE acudirà segurament en solitari, com a màxim amb personalitats independents a les nostres llistes, com ja vam fer el passat 15 de juny. Una estratègia que no vos passarà per lat que ens obliga a redoblar els nostres esforços per a estendre l'organització fins als racons més petits i desavinents de les Illes. Cada municipi ha de disposar, dins els mesos vinents, d'una agrupació local del PSOE. I totes les que ja existeixen han d'incrementar la seva activitat, incidint casi cada dia en la múltiple i complexa problemàtica dels seus respectius municipis.

Les contradiccions d'UCD i del Govern que n'és reflexe es fan cada dia més patents. El president Suárez acaba de resoldre la darrera crisi eliminant d'un cop els dos dels seus ministres enfrontats: Fuentes Quintana i Oliart. Però el seu enfrontament personal només era l'ombra de l'enfrontament de grups d'interessos poderosos que es movien darrera ells: gran Banca, Confederació Empresarial, etc. ¿Fins quan podran anar superant les seves profundes contradiccions a base d'eliminar unes persones i nomenar-ne unes altres? Hem de dir clarament a la UCD que no basta prometre; fa falta voler i, sobretot, poder. I la UCD ni vol ni pot, perquè els seus mateixos fonaments són incompatibles amb una organització diferent, més justa i més humana, de la nostra societat.

Per això el PSOE ha d'estar preparat i disposat a fer-se càrrec del Govern en qualsevol moment. I a practicar des d'ell una autèntica alternativa socialista. Una alternativa que dugui a una vertadera transformació de les nostres estructures. Transformació que ha de passar per la necessària devolució al poble, a tots els interessats, del dret a fer-se sentir i participar en la gestació de totes les decisions que els concerneixen. Una política d'autogestió, o cogestió en la seva primera etapa, que s'ha d'estendre a totes les institucions i activitats col·lectives; a una informació fundada sobre la confrontació de totes les opinions i sobre el

lliure accés de tots a la totalitat de les fonts de documentació; a l'ensenyança; als equips socio-culturals, esportius, etc.; a les col·lectivitats locals; i no sols a les tradicionals, sinó també a les aglomeracions urbanes, a les regions. En tot i per tot hem de presentar una alternativa que s'allunyi del centralisme burocràtic i rígid, fent prevaler organitzacions més apropiades a l'escala de l'homo corrent, lliurement concebudes i gestionades pels seus propis usuaris. El PSOE s'ha d'esforçar per fer avançar el dret de tots a participar en les decisions i no sols en les deliberacions.

Les nostres alternatives en el terreny econòmic és una cosa que hem d'escometre amb audàcia i amb prudència; amb decisió, però amb realisme. També aquí es tracta per nosaltres de fer imperar la democràcia, en el sentit més ampli del terme, dins un domini on pràcticament encara no hi ha penetrat. La qual cosa ens duu a la necessitat de què els treballadors participin de forma efectiva en la gestió de les seves empreses, mitjançant un coneixement real i complet del seu funcionament. Però no hi haurà participació dels treballadors en les decisions econòmiques sense el reconeixement clar de l'existència dels sindicats en el si de les empreses. Reconeixement que implica el lliure exercici de les funcions sindicals i la immunitat dels seus delegats. I implica també el lliure exercici del dret de vaga, i per tant la derogació de totes les disposicions que restringeixen aquest dret baix de diferents subterfugis.

Però una alternativa d'esquerres, una alternativa socialista, és, primer de tot, una alternativa que combat l'atur. I això suposa ni més ni menys que una revisió de tota la política de l'Estat en matèria d'inversions públiques i privades; i exigeix disposicions completament noves en favor d'inversions creadores de llocs de treball. Aquest complet renovament de la política d'inversions és urgent i indispensable, car d'altra manera, un cop més, la classe treballadora es veurà carregada en exclusiva amb tots els sacrificis necessaris per a sortir de la crisi econòmica en la qual estam immersos.

Res més. Només acabar recordant que, si és cert que als països industrialitzats d'Europa Occidental la perspectiva de la "nit decisiva" s'ha convertit en un simple mite, també ho és que només guanyarem la partida si sabem utilitzar, fins a la fi i sense vacil·lacions, totes les possibilitats que se'ns presentaran.

I per això fa falta qualque cosa més que la febra d'un moment o l'entusiasme d'una bella jornada; fan falta una ferma resolució, una bona organització, molta tenacitat, i sobretot una ideologia sòlida i coherent.

Companys, treballem seriosament per a dotar-nos de totes aquestes coses.

Moltes gràcies.

ESTATUTS

INTRODUCCIO

Les Agrupacions Locals del Partit Socialista Obrer Espanyol a les Illes Balears i Pitiüses, acollint-se al que disposa l'article 19 dels Estatuts Generals del PSOE, acorden agrupar-se en Federació de Nacionalitat del PSOE a les Illes Balears i Pitiüses. Pel millor desenrotllament de les seves tasques, la Federació del PSOE a les Illes Balears i Pitiüses es regirà pels següents Estatuts:

I.- DISPOSICIONS GENERALS

Art. 1.- La Federació Socialista Balear - PSOE és l'organització política on militen, a través de les Agrupacions ubicades al seu àmbit territorial, tots els socialistes de les Illes Balears i Pitiüses que accepten i acaten la Declaració de Principis, Estatuts i resolucions aprovats pels Congressos de la pròpia Federació i del Partit Socialista Obrer Espanyol, en el qual s'integra federalment.

Art. 2.- L'àmbit territorial de la FSB-PSOE comprèn les illes de Mallorca, Menorca, Eivissa, Formentera i les menors adjacents.

Art. 3.- L'organització de la FSB-PSOE s'inspira en:

- a) El respecte a la llibertat de consciència i expressió de tots i cada un dels seus militants.
- b) L'acatament disciplinat de les decisions adoptades pels organismes competents de la Federació.
- c) Esser un instrument de lluita de la classe treballadora per a la consecució de la seva total emancipació. Per a això, i per la comunitat d'interessos de tots els treballadors, practicarà la solidaritat de classe a través de la unitat de Partit i de les seves relacions amb altres organitzacions afins.

Art. 4.- Per pertànyer al Comitè de Nacionalitat, a la Comissió Executiva, a la Comissió de Conflictes i a la Comissió Revisora de Comptes serà necessari haver estat ininterrompudament membre del Partit durant un any. Aquest article s'entén sense perjudici del que estipulen aquests Estatuts en disposició transitòria.

II.- DELS AFILIATS

Art. 5.- L'edat mínima per a ingressar en la FSB-PSOE és la de 16 anys. La sol·licitud d'afiliació s'haurà de dirigir al Comitè de l'Agrupació Local del lloc de residència o, en cas de no existir Agrupació, al de la localitat més propera, i haurà d'esser avalada per dos membres de la mateixa Agrupació, o bé, a manca d'aquests, per la Comissió Executiva de la Unió d'Illa o per la Comissió Executiva de la Federació. L'afiliació serà acordada inicialment pel Comitè Local i públicament exposada en el tauler d'anuncis de l'Agrupació, i haurà d'esser ratificada per l'Assemblea de l'Agrupació Local a la primera reunió ordinària que celebri. En cas de supòsits excepcionals es podrà admetre l'afiliació a la Federació sol·licita-

da directament a través de la Comissió Executiva, si no hi ha oposició per part del Comitè Local de l'Agrupació de residència del sol·licitant. Per efectes d'antiguitat en el Partit considerarà com a data d'alta la de presentació de la sol·licitud d'ingrés.

Art. 6.- En cas d'oposició motivada per part d'un membre de l'Agrupació Local o de la Federació, el Comitè Local podrà denegar l'afiliació al sol·licitant, prèvia audiència d'aquests. Un cop estudiats els informes presentats, el Comitè Local adoptarà la resolució procedent. En cas de denegació, l'interessat o els afiliats que hagin avalat la sol·licitud podran presentar recurs, davant l'Assemblea Local en primera instància i davant la Comissió de Conflictes de la Federació en segona instància.

Art. 7.- Són deures i drets de tots els afiliats:

- Participar activament a la vida interna de l'organització d'acord amb les disposicions d'aquests Estatuts.
 - Utilitzar els serveis de l'organització, reunir-se als seus locals i expressar-se en els seus òrgans de difusió d'acord amb les disposicions d'aquests Estatuts.
 - Esser elector i elegible per a tots els càrrecs representatius de l'organització, d'acord amb les disposicions d'aquests Estatuts.
 - Rebre la solidaritat de l'organització en cas de persecució per activitats en defensa dels ideals del Partit.
 - Acatar i defensar públicament el programa, resolucions del Congrés i acords dels òrgans de decisió del Partit i de la Federació.
 - Els membres de la FSB-PSOE hauran de militar sindicalment, en no esser que es tracti de treballadors que no tinguin la condició d'assalariats. L'organització on hauran de sol·licitar l'afiliació serà la d'inspiració socialista: la Unió General de Treballadors.
 - Abonar puntualment les cotitzacions.
 - Distribuir la premsa socialista federal, de nacionalitat i local.
- Cap militant no podrà esser desposseït dels drets que li corresponen més que en virtut de decisió emanada dels òrgans competents.

Art. 8.- L'afiliat que, per la seva mala conducta cívica, per faltar al programa o als acords del Partit o de la Federació, per fer declaracions als mitjans de comunicació que puguin deteriorar la seva imatge pública, per cometre actes notòriament greus d'indisciplina, per llançar calúmnies greus contra algun afiliat, o per provocar conflictes personals entre els companys, obstaculitzi, malmeni o entrebanqui la vida del Partit, serà expulsat de l'Agrupació a la qual pertanyi, previs els tràmits reglamentaris i pels òrgans competents.

Art. 9.- Serà causa de baixa automàtica de l'organització el fet de deure les quotes de sis mesos sense causa justificada. Una posterior sol·licitud d'ingrés no es prendrà en consideració mentre no siguin abonades les quotes pendents de pagament en el moment de causar baixa.

III. ESTRUCTURA ORGANICA DE LA FSB-PSOE. DE LES AGRUPACIONS

Art. 10.- L'Agrupació és la unitat de participació, militància i vida política dels afiliats. Correspon geogràficament al municipi o la comarca. El número mínim de militants per a

constituir una Agrupació serà de 10. Totes les Agrupacions Locals que voluntàriament vulguin federar-se, podran fer-ho, constituint Agrupacions Comarcals. Tota Agrupació Local o Comarcal haurà de disposar del seu propi Estatut, que serà aprovat per l'Assemblea i ratificat per la Federació. L'Estatut de l'Agrupació haurà d'esser aprovat per l'Assemblea dins un termini no superior als tres mesos, comptats des de la data de constitució de l'Agrupació. Transitòriament serà aplicable, per analogia, el present Estatut.

Art. 11.- Els òrgans de l'Agrupació Local o Comarcal són la seva Assemblea i el Comitè.

Art. 12.- L'Assemblea és l'òrgan de l'Agrupació Local o Comarcal, i és integrada pel conjunt dels seus militants. Per les reunions, tant si tenen caràcter ordinari com extraordinari, s'haurà d'establir prèviament un ordre del dia. Els acords s'adoptaran en ambdós casos per majoria simple, sense perjudici del que defineixi el Reglament d'Assemblees.

Art. 13.- Seran funcions de l'Assemblea Local o Comarcal:

- L'elecció de la mesa.
- L'elecció del Comitè Local o Comarcal.
- L'elecció dels delegats de l'Agrupació als Congressos de la Unió Socialista d'Illa, als Congressos de Nacionalitat i als Congressos Federals del Partit.
- Ratificar els acords del Congrés de Nacionalitat i del Congrés Federal.
- Elevar decisions i proposicions als òrgans executius de la Unió Socialista d'Illa i de la Federació.
- Aprovar o rebutjar la gestió del Comitè Local o Comarcal.
- Establir l'aplicació de les resolucions dels Congressos al seu àmbit territorial.
- Aprovar els pressuposts del Comitè Local o Comarcal i el lliurament de comptes.
- Aprovar o rebutjar la gestió dels delegats als Congressos.
- Establir comissions de treball en el seu àmbit territorial.
- Aprovar la creació de Seccions.
- Ratificar o no la designació pel Comitè Local o Comarcal dels funcionaris de l'Agrupació.
- Aprovar l'Estatut de l'Agrupació.
- Qualsevol altra funció que, no essent contradictòria amb l'Estatut Federal i tendint a assolir els fins exposats a la Declaració de Principis del PSOE, li atorgui l'Estatut de la Federació.

Art. 14.- El Comitè de l'Agrupació constarà com a mínim dels següents càrrecs: Primer Secretari, Secretari d'Organització, i Secretari de Tresoreria i Administració.

Art. 15.- Són funcions específiques del Comitè de l'Agrupació:

- Aplicar les resolucions i acords de l'Assemblea.
- Coordinar activitats, creant grups de treball, fomentant la militància i formació dels afiliats, mitjançant el desenrotllament d'una acció eficaç.
- Coordinar, a través de les seves respectives Secretaries, l'acció política amb la Federació.
- Establir freqüents contactes amb altres Agrupacions, a fi de realitzar accions conjuntes per a resoldre problemes comuns o analogs.

- e) Recaptar les quotes dels militants i mantenir al dia el cens d'aquest.
- f) Esser dipositari i administrador de l'arxiu i béns de l'Agrupació Local o Comarcal.
- g) Abonar la quantitat acordada per militant a la Comissió Executiva de la Federació.
- h) Promoure mítings i qualssevol altres actes endreçats a difondre el programa i els objectius del Partit.
- i) Mantenir relacions amb altres grups polítics, associacions cíviques o altres forces de centres de treball que corresponguin al seu àmbit territorial.
- j) Coordinar i recolzar l'actuació de les Joventuts Socialistes dins l'àmbit local.
- k) Realitzar quantes activitats siguin necessàries pel bon compliment dels fins de l'organització en el seu àmbit territorial.

Art. 16.- El conjunt de les Agrupacions de Mallorca, Menorca i Eivissa-Formentera formen la Federació Socialista Balear del PSOE, que constitueix la instància de nacionalitat de les Illes Balears. El conjunt de les Agrupacions de cada Illa formen la Unió Socialista d'Illa, que com tots els nivells d'organització del PSOE tindrà plena sobirania pels assumptes d'exclusiva incumbència del seu àmbit territorial.

Art. 17.- La composició del Comitè o òrgan de direcció de les Unions Socialistes d'Illa la determinarà cada una d'elles a través dels seus Congressos, els quals elegiran els seus membres, entre els que és preceptiva l'existència, com a mínim, d'un Secretari de Coordinació i dos adjunts.

Art. 18.- Els Congressos ordinaris de les Unions Socialistes d'Illa tendran la periodicitat que elles mateixes estableixin, però se n'haurà de celebrar un obligatòriament dins els trenta dies posteriors al Congrés de Nacionalitat, fixant l'ordre del dia l'òrgan de direcció, amb la inserció dels punts proposats pels Comitès d'Agrupacions; amb una antelació mínima de cinc dies a la data del Congrés. Els Congressos extraordinaris, quan circumstàncies especials així ho aconsellin o per a tractar algun tema específic, podran ésser convocats pels òrgans de direcció o per sol·licitud d'almenys un terç dels Comitès de les Agrupacions. L'òrgan convocant fixarà la data i lloc de celebració del Congrés.

Art. 19.- Els Congressos de les Unions Socialistes d'Illa elegiran els seus representants al Comitè de Nacionalitat, d'acord amb el que estipula l'article 30 d'aquests Estatuts, i els elegits seran revocables pel Congrés de la Unió Socialista d'Illa que els va elegir.

IV. DEL CONGRÉS DE NACIONALITAT

Art. 20.- El Congrés de Nacionalitat de la FSB-PSOE és l'òrgan sobirà d'aquesta. El Congrés de Nacionalitat és constituït pels delegats elegits per les Assemblees Locals o Comarcals. Es reuneix ordinàriament cada dos anys, i és convocat pel Comitè de Nacionalitat els anys que es celebri el Congrés Federal del PSOE, dins dels seixanta dies posteriors a la celebració d'aquest; i extraordinàriament quan el convoqui el Comitè de Nacionalitat o la Comissió Executiva, o ho sol·licitin el quaranta per cent dels afiliats de la Federació a través de les Assemblees de les Agrupacions Locals o Comarcals.

Art. 21.- Tindran obligació d'assistir al Congrés, amb veu i sense vot, els representants titulars de la Federació en el Comitè Federal, els membres del Comitè de Nacionalitat, els

els de la Comissió Executiva, els de la Comissió de Conflictes i els de la Comissió Revisora de Comptes.

Art. 22.- El Congrés de Nacionalitat té les següents facultats:

- a) Aprovar o rebutjar, donat el cas, la gestió de la Comissió Executiva.
- b) Elegir els membres de la Comissió Executiva, Comissió de Conflictes i Comissió Revisora de Comptes.
- c) Elegir els representants de la Federació en el Comitè Federal del Partit i els seus substituïts.
- d) Resoldre qualsevol altra matèria sotmesa a la decisió del Congrés.
- e) Aprovar i fixar la línia política, prenent les resolucions necessàries per a adaptar l'alternativa socialista a l'àmbit territorial que li és propi, d'acord amb les línies generals acordades pel Congrés Federal.
- f) Aprovar i modificar els Estatuts de la Federació.
- g) Aprovar o rebutjar, donat el cas, el dictamen de la Comissió Revisora de Comptes.

Art. 23.- Les decisions del Congrés s'adoptaran per aclamació quan el recolzament unànim a les mateixes sigui evident per tanteig, és a dir, per majoria de delegats que ostentin el vot de les Agrupacions; o per votació nominal quan ho sol·licitin cinc o més delegats o ho consideri oportú la Presidència, i en aquest cas, pels efectes d'escrutini, es computaran el número de mandats que hagin estat acreditats per la Comissió de Credencials. El Congrés decideix sobre el seu propi reglament de Congrés.

Art. 24.- Les Agrupacions podran delegar la seva representació al Congrés en el cap de la delegació d'una altra Agrupació. En cap cas un delegat no podrà ostentar més de dues delegacions.

Art. 25.- Les proposicions al Congrés seran formulades per les Agrupacions Locals o Comarcals i elaborades en forma de ponències estructurades per matèries. Dues o més Agrupacions podran presentar conjuntament proposicions al Congrés de Nacionalitat.

Art. 26.- L'elecció pel Congrés de la Comissió Executiva, de la Comissió de Conflictes, de la Comissió Revisora de Comptes, i dels representants titulars i suplents de la Federació en el Comitè Federal es realitzarà mitjançant votació secreta, i seran electors els congressistes acreditats com a cap de cada delegació, amb verificació de l'escrutini en virtut del número de mandats representats per cada un d'ells.

Art. 27.- Qualsevol Agrupació Local o Comarcal de la FSB podrà sol·licitar al Comitè de Nacionalitat organitzar i ésser seu d'un Congrés de la Federació Socialista Balear. El Congrés de Nacionalitat serà convocat amb caràcter ordinari pel Comitè de Nacionalitat, que serà qui determinarà les dates i lloc de celebració del Congrés, almenys amb dos mesos d'antelació. Les Agrupacions remetran a la Comissió Executiva les seves proposicions dins un termini de 20 dies. Vint dies després, la Comissió Executiva remetrà a totes les Agrupacions una memòria on es contenguin ordenades totes les proposicions rebudes, junt amb la seva memòria de gestió, i els afiliats disposaran de vint dies per a estudiar i valorar l'esmentada memòria.

Art. 28.- Quan circumstàncies especials aconsellin la convocatòria d'un Congrés de Nacionalitat extraordinari, o quan procedeixi per a tractar sobre algun tema específic, no precis respectar els terminis establerts a l'article anterior, encara que en tot cas s'haurà convocar amb un mínim de vint dies d'antelació. L'òrgan convocant del Congrés extraordinari, d'acord amb lo previst a l'article 20, determinarà la data i el lloc de la reunió, així com els punts de l'ordre del dia, i únicament s'adoptaran resolucions sobre les matèries incloses en aquest.

Art. 29.- Els delegats del Congrés de Nacionalitat seran elegits per les Agrupacions Locals o Comarcals, d'acord amb el següent barem referit a la xifra total d'afiliats de la Federació que estiguin al corrent de cotització:

Fins a 1.000 afiliats	1 delegat per cada 5
De 1.001 a 1.500 afiliats	1 delegat per cada 6
De 1.501 a 2.500 afiliats	1 delegat per cada 8
Més de 2.500 afiliats	1 delegat per cada 10

V. DEL COMITE DE NACIONALITAT

Art. 30.- El Comitè de Nacionalitat és el màxim òrgan de la FSB-PSOE entre Congrés i Congrés. El Comitè de Nacionalitat estarà constituït per:

- a) La Comissió Executiva de la FSB-PSOE.
- b) Una representació paritària de les Unions Socialistes d'Illa, constituïda per cinc membres designats per cada una d'elles.
- c) Altres nou membres, elegits per les Unions Socialistes d'Illa en proporció al nombre d'afiliats.

Art. 31.- Es competència del Comitè de Nacionalitat:

- a) Definir la política de la Federació entre Congrés i Congrés, sempre d'acord amb les resolucions emanades del Congrés anterior, que per cap manera podran ésser tramudades pel Comitè de Nacionalitat.
- b) Examinar la gestió de la Comissió Executiva, aprovant-la o censurant-la.
- c) Examinar l'informe de la Comissió Revisora de Comptes.
- d) Elaborar el seu propi reglament de funcionament.
- e) Donar compte de la seva gestió i responsabilitats davant del Congrés de Nacionalitat.
- f) Reconèixer les noves Agrupacions Locals i Comarcals que es constitueixin.
- g) Promoure actuacions polítiques.
- h) Cobrir d'entre els seus membres les vacants que es produeixin a la Comissió Executiva de la Federació.
- i) Convocar el Congrés de Nacionalitat amb caràcter ordinari i extraordinari.
- j) Convocar, dins el termini màxim de 30 dies, Congrés extraordinari per elegir nova Comissió Executiva, quan aquesta quedi reduïda a menys del 50 per cent dels seus membres per qualsevol motiu.
- k) Aprovar els pressuposts anuals per Secretaries, així com els pressuposts extraordinaris

l) i fixar les aportacions de les Agrupacions a la Federació per cada un dels seus militants, i les Agrupacions.

- l) Assumir plens poders en cas de dissolució de la Comissió Executiva, fins a la celebració del Congrés extraordinari que haurà de convocar dins el termini estipulat a l'apartat j) d'aquest article.
- m) Designar comissions de treball, dins l'esfera de les seves competències.
- n) Estudiar i decidir els casos en què un militant sol·liciti, per raons justificades, militat a una Agrupació diferent a la de la seva residència.
- ñ) Informar els militants en tot moment sobre les deliberacions i les decisions adoptades, a través dels vocals, que són, a més, els enllaços entre el organismes rectors i els militants.

Art. 32.- El Comitè de Nacionalitat es reunirà ordinàriament cada tres mesos, i serà convocat per la Comissió Executiva. El Comitè de Nacionalitat pot ésser convocat amb caràcter extraordinari quan ho jutgi convenient la Comissió Executiva o ho sol·liciti per escrit un terç dels seus membres. Les sessions ordinàries seran convocades amb un mínim de deu dies naturals d'antelació. Les sessions extraordinàries seran convocades amb la urgència que requereixi el cas, i els acords seran vàlids sempre que hagin estat informats de la convocatòria tots els membres i hi hagi un quòrum mínim d'assistència de dos terços més un dels seus components. Les vacants que es produeixin entre els membres del Comitè de Nacionalitat seran cobertes per les Unions Socialistes d'Illa a les quals pertanyien els membres que hagin causat baixa.

VI. DE LA COMISSIO EXECUTIVA

Art. 33.- La Comissió Executiva és l'òrgan de gestió i representació de la Federació. Realitza, dins el seu àmbit territorial, la política general aprovada als Congressos del PSOE i, dins de la seva línia, els acords del Comitè Federal, així com les resolucions dels Congressos de Nacionalitat i del Comitè de Nacionalitat, adoptant per a això les decisions que consideri necessàries, sense sortir de les normes directrius emanades d'aquells.

Art. 34.- La Comissió Executiva aplica amb caràcter permanent la política del Partit, i és específicament competència seva:

- a) Censar els militants de la Federació.
- b) Administrar els béns de la Federació.
- c) Recaptar les quotes de les Agrupacions, d'acord amb les decisions del Comitè de Nacionalitat.
- d) Mantenir relacions amb altres grups polítics a nivell de la Federació.
- e) Mantenir relacions amb altres Federacions.
- f) Mantenir relacions amb les organitzacions sindicals de classe.
- g) Editar i distribuir la premsa de la Federació i la del Partit.
- h) Organitzar i promoure la formació dels militants.
- i) Promoure mítings i qualssevol altres actes encaminats a difondre l'ideari socialista i els programes i objectius del Partit.
- j) Coordinar-se amb les Joventuts Socialistes, recolzant la política d'aquestes a nivell de la Federació.

- k) Realitzar quantes activitats siguin necessàries per al compliment del fins del Partit a nivell de la Federació.
- l) Retre comptes davant la Comissió Revisora de Comptes.
- m) Presentar informes periòdics de la seva gestió davant del Comitè de Nacionalitat.

Art. 35.- El President de la Federació serà elegit pel Congrés de Nacionalitat, que seguit procedirà a l'elecció de la Comissió Executiva, d'entre els membres de la qual seguidament el Primer Secretari.

Art. 36.- La Comissió Executiva es reunirà amb la freqüència que ella mateixa estipuli. Normalment serà convocada pel Primer Secretari, i en defecte d'ell, pel Secretari d'Organització. En qualsevol cas podrà ésser convocada per la mitat més un dels seus membres. Les decisions de la Comissió Executiva s'adoptaran per majoria simple dels membres presents. Perquè les decisions adoptades siguin vàlides, es requereix que tots els membres hagin estat informats de la reunió i el quòrum d'assistència de la mitat més un dels mateixos.

Art. 37.- La Comissió Executiva de la FSB-PSOE, elegida directament pel Congrés de Nacionalitat, es compondrà de 15 membres, i s'estructurarà de la següent manera.

- President
- Primer Secretari
- Secretari d'Organització
- Secretari d'Administració
- Secretari de Relacions Sindicals
- Secretari de Formació
- Secretari de Propaganda
- Secretari de Premsa i Informació
- Secretari d'Assumptes Culturals
- Secretari de Relacions amb Altres Forces Polítiques
- Secretari de Joventuts
- Secretari d'Acció Territorial Mallorca I
- Secretari d'Acció Territorial Mallorca II
- Secretari d'Acció Territorial Menorca
- Secretari d'Acció Territorial Eivissa-Formentera

Art. 38.- El President és el màxim representant de la Federació a nivell individual. Presideix els treballs de la Comissió Executiva i modera les seves reunions amb dret a veu i vot.

Art. 39.- El Primer Secretari és el portaveu qualificat de la Comissió Executiva. Ostenta també la representació de la Federació i coordina els treballs de la Comissió Executiva.

Art. 40.- Les deliberacions de la Comissió Executiva són reservades. Es faran constar a l'acta de la reunió els vots particulars que hagin estat formulats sobre les decisions adoptades.

VII. DE LA COMISSIO DE CONFLICTES

Art. 41.- El Congrés de Nacionalitat elegeix a cada una de les seves reunions ordinàries una Comissió de Conflictes, integrada per cinc membres, dels quals no poden pertànyer més de dos a una mateixa Agrupació. Aquesta Comissió resoldrà els expedients instruïts segons les normes estatutàries i el reglament de procediment que a tal fi adopti el Comitè de Nacionalitat. En tot cas, les decisions de la Comissió de Conflictes només són recurribles d'alçada i dins el termini de trenta dies davant de la Comissió Federal de Conflictes. Contra les resolucions d'aquesta instància cabrà recurs davant del Congrés Federal.

Art. 42.- En els supòsits determinats a l'article 8 d'aquests Estatuts, el Comitè Local o Comarcal de l'Agrupació a la qual pertanyi l'afiliat procedirà a incoar, amb audiència de l'interessat, l'expedient corresponent, que serà resolt per la Comissió de Conflictes dins el termini d'un mes a partir de la recepció de l'expedient. La Comissió Executiva de la Federació podrà, amb caracter provisional, deixar en suspens l'afiliació del militant sotmès a expedient, i enviarà immediatament escrit raonat de la seva resolució a la Comissió de Conflictes i al Comitè de l'Agrupació a la qual correspongui l'afiliat, pels efectes oportuns.

VIII. DE LA COMISSIO REVISORA DE COMPTES

Art. 43.- La Comissió Revisora de Comptes és l'òrgan encarregat de supervisar l'administració dels mitjans econòmics de la Federació i controlar que el seu ús s'atengui a les resolucions dels òrgans competents. El Congrés de Nacionalitat elegeix la Comissió Revisora de Comptes, que estarà integrada per tres membres, la missió dels quals serà la revisió semestral dels comptes de la Tresoreria de la Federació. Aquesta Comissió respon únicament davant del Congrés de Nacionalitat, per bé que haurà de presentar un informe al Comitè de Nacionalitat sempre que aquest ho sol·liciti.

IX. INCOMPATIBILITATS

Art. 44.- Els càrrecs de la Comissió Revisora de Comptes i de la Comissió de Conflictes seran incompatibles amb qualsevol altre càrrec a nivell de nacionalitat.

X. DE LA DESIGNACIO DE CANDIDATS ALS COSSOS LEGISLATIUS I DE REPRESENTACIO DELS ORGANS D'AUTOGOVERN DE LES ILLES BALEARS I DE L'ADMINISTRACIO LOCAL

Art. 45.- Es faculta el Comitè de Nacionalitat per a redactar el criteri a seguir per a la designació dels candidats als òrgans autonòmics i d'Administració local.

DISPOSICIO TRANSITORIA

La clàusula establerta per l'Article 4 d'aquests Estatuts no tindrà vigència respecte dels càrrecs que siguin elegits al Primer Congrés de la FSB-PSOE, en el qual seran aprovats aquests Estatuts, quedant a tal efecte reduït a sis mesos el període de militància.

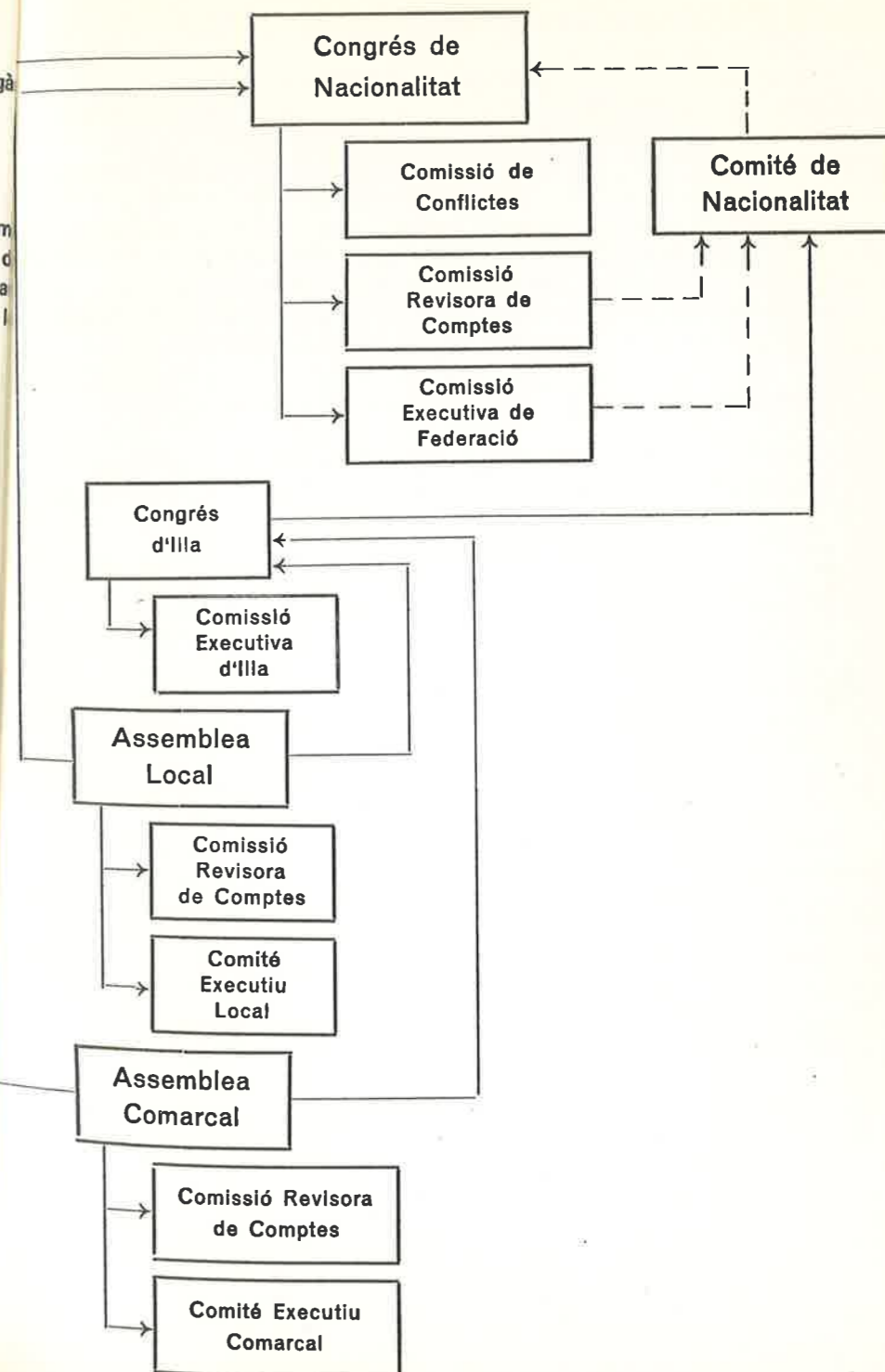
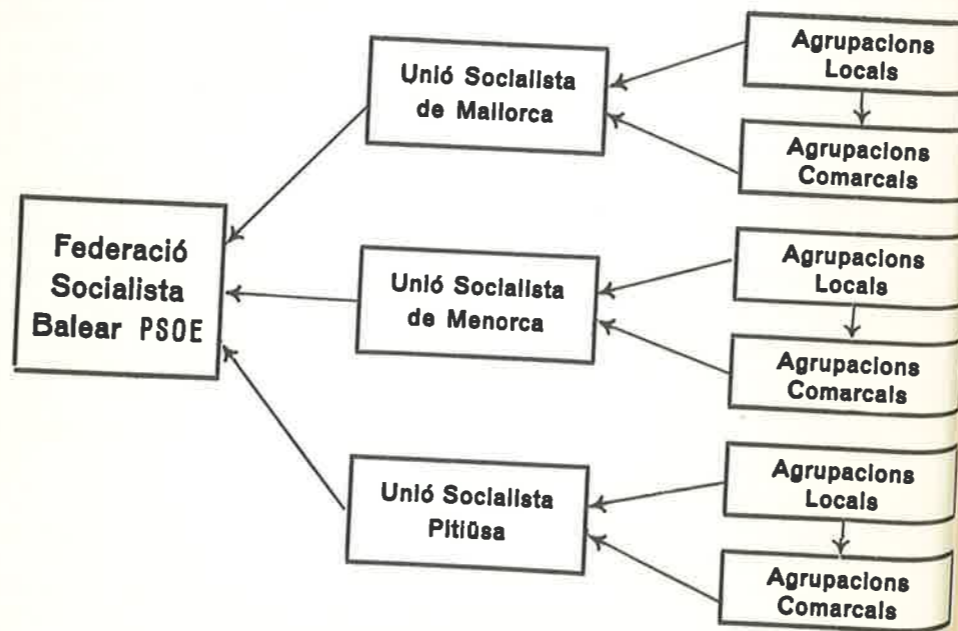
DISPOSICIO DEROGATORIA

Queden derogades totes les normes anteriors d'organització general i estructura orgànica de la FSB-PSOE, així com totes les disposicions que s'oposin a aquests Estatuts.

DISPOSICIO FINAL

Aquests Estatuts entraran en vigència des del moment de la seva aprovació pel Primer Congrés de la FSB-PSOE, a reserva de la seva ratificació preceptiva pel Comité Federal del Partit. La modificació total o parcial d'aquests Estatuts haurà d'esser aprovada mitjança del Congrés de Nacionalitat, convocat a tal efecte i amb el vot favorable de dos terços de les delegacions assistents.

Estructura i funcionament de la FSB - PSOE

ADMINISTRACIO

A fi d'assolir un desenrotllament de l'organització de la FSB que permeti l'apropiada regeració del nous militants, el manteniment d'uns nivells alts de formació i propaganda, creació d'una infra-estructura fonamentada bàsicament en la multiplicació de locals propis, així com l'eficaç participació a les lluites electorals, és necessària la promoció de recursos propis i la seva eficaç administració.

Es un objectiu fixat al XXVII Congrés del Partit arbitrar recursos que permetin l'autofinançació. Per això és necessari que el militant prengui consciència que per a l'expansió del nostre Partit no basta la qualitat del nostre programa ideològic, sinó que és necessari millorar la nostra capacitat econòmica i racionalitzar els nostres recursos.

Les premisses damunt les quals s'ha de basar l'administració en el futur immediat són:

- Que a l'administració s'apliquin els principis d'autogestió que defensam políticament, fomentant l'autonomia de la gestió administrativa de les Agrupacions de la Federació.
- Tendència a l'autofinançació a tots els nivells.
- Que l'administració sigui transparent en la seva actuació, de manera que en tot moment pugui donar compte de la seva gestió.
- Facilitar informació sobre la situació econòmica a tots els nivells organitzatius, Agrupacions i militants que ho sol·licitin. La informació es remetrà al darrer balanç.

SECRETARIA D'ADMINISTRACIO DE LA C.E. DE LA FEDERACIO

La Secretaria d'Administració tindrà la responsabilitat política de la gestió econòmica dels recursos de la Federació. Assessorarà les administracions de les Agrupacions Locals. Impulsarà i proposarà mitjans per a incrementar els recursos propis de la FSB. Respondrà de la transparència informativa de la gestió econòmica. I presentarà a la C.E. de la Federació la situació econòmica i financera un cop cada mes i al Comitè de Nacionalitat cada vegada que aquest ho demani.

Donat el cas, i previ coneixement de la C.E. de la FSB, la Secretaria d'Administració serà l'encarregada de contractar el personal necessari per al desenrotllament de les tasques tècnico-administratives, prèvia l'oportuna publicitat als òrgans interns de la FSB dels llocs que s'han de cobrir i de les característiques que han de reunir els candidats. La selecció de les persones es basarà en criteris de capacitat professional, i sempre es donarà prioritat als militants de la Federació. Tant la Secretaria d'Administració de les Agrupacions Locals com la de la Federació estaran obligades a donar tota la informació que sol·liciti la Comissió Revisora de Comptes de la Federació per a elaborar el seu informe.

FINANCACIO DE LES AGRUPACIONS LOCALS

Considerant bàsica la tenència d'un local que sigui seu de l'Agrupació Local o Comitat, i tenint en compte la necessitat d'implantar l'autofinançació a tots els nivells de l'organització, a l'administració de les Agrupacions s'hauran de tenir en compte els postus següents:

- Per imperatiu d'una bona administració socialista, és necessari evitar tota desproporció entre els recursos propis de l'Agrupació i la seva infraestructura.
- En conseqüència, l'obertura d'un local propi ha d'estar condicionada no sols a la possibilitat que les quotes dels militants de l'Agrupació bastin per a cobrir les despeses del local, sinó també a la possibilitat de mantenir obert el local el màxim de temps possible, cosa que suposa disposar de prou companys que es comprometin a establir un torn de permanència al local i a complir-lo.
- Per què les Agrupacions puguin estar lo més prest possible en condicions d'obrir local propi, és necessari que puguin disposar d'un percentatge lo més alt possible de la cotització dels seus militants. Per això, la quota que s'ha d'abonar a la FSB hauria d'esser només de 100 pessetes per militant i mes.
- Recíprocament, en cas que una Agrupació sol·liciti ajuda econòmica de la FSB per a l'obertura de locals, haurà de transferir a la Federació íntegrament les quantitats cotitzades pels seus militants mentres duri l'ajuda de la Federació, la qual a canvi estarà obligada a dedicar i completar aquestes quantitats per a equipar decorosament, i en proporció a les necessitats i possibilitats, el local de l'Agrupació.
- Per circumstàncies excepcionals, les Agrupacions que ja funcionin podran recaptar també l'ajuda econòmica de la Federació, la Comissió Executiva de la qual decidirà sobre això després de rebre puntual informació de la situació econòmica de l'Agrupació, que li permet jutjar la conveniència o necessitat de prestar l'ajuda sol·licitada.

OBTENCIO DE RECURSOS

El militants de la FSB estan obligats a participar a les despeses de manteniment i expansió del Partit, segons les seves possibilitats. En aquest sentit, el Congrés de la FSB-PSOE ratifica que, com a dada orientativa, la quota que ha de pagar cada militant ha d'esser l'1 per cent dels seus ingressos. Com és natural, aquesta quota ha d'esser aplicada als militants que estiguin en edat laboral i tinguin recursos propis o ingressos per la seva activitat professional. Per als companys en situació d'atur o malalts que no cobrin subsidi, o no tinguin ingressos propis, o els tinguin molt baixos, com molts jubilats, es podrà fixar una quota inferior al percentatge fixat o establir fins i tot l'alliberament de l'obligació de cotitzar, sempre que això estigui justificat a judici del Comité Local de l'Agrupació.

Per al normal desenrotllament de l'organització és d'essencial importància el puntual abonament de les quotes per part de tots els militants, car sols així és possible projectar

vitat del Partit a mig i llarg termini. Per això, és necessari que les quotes s'abonin amb estràs màxim de 30 dies en relació a la mensualitat corresponent.

El principi d'autofinançació imposa que no sols les Agrupacions, sinó també la C.E. de la FSB, ajustin les seves activitats a les disponibilitats del pressupost. No obstant, en casos excepcionals la C.E. de la FSB podrà requerir dels militants el pagament de quotes suplementàries, prèvia l'aprovació del Comité de Nacionalitat, per a assolir objectius polítics concrets. L'import d'aquestes quotes extraordinàries mai no podrà esser superior al d'una quota mensual. Les quotes extraordinàries fixades per la C.E. de la FSB seran recaptades íntegrament per l'esmentada Comissió, i li seran entregades per les respectives Agrupacions.

FORMACIO I DOCUMENTACIO

L'objectiu de la formació del militant en el PSOE, i per tant en la FSB, és la seva capacitat per a la transformació revolucionària de la societat, i en particular l'entrenament pràctic per a la seva participació en els òrgans democràtics de base, d'acord amb els principis de realitat, car la formació ha de partir de fets reals tant de l'experiència immediata del militant com de l'aportació de dades que reflexin realitats més àmplies; d'anàlisis crítiques basades en la metodologia del socialisme científic i en la tradició socialista del Partit, que permetin al militant aplicar uns principis teòrics a la realitat circumdant en la qual ha d'actuar; i finalment el principi d'acció, posat que la nostra formació ha d'estar abocada a l'acció transformadora de la societat, car no seria socialista l'estudi que només dugués a una anàlisi de la societat i no indugués a la transformació d'aquesta mateixa societat.

ORGANITZACIO DE LA FORMACIO

La funció formadora implicarà a tots i cada un dels militants. Es tracta d'una tasca d'autoformació de caràcter permanent.

L'equip responsable de dinamitzar les tasques formatives el compondrà la Secretaria de Formació, i n'hauran de formar part obligatòriament tots els Secretaris de Formació de les Agrupacions Locals i Comarcals.

La línia general de la formació la marcarà l'equip de Formació, haurà d'esser seguida obligatòriament per tots els formadors i estarà d'acord amb la línia ideològica general marcada pel Congrés Federal i pel de Nacionalitat. En tot cas, la responsabilitat del seu compliment correspondrà a la Secretaria de Formació.

MITJANS MATERIALS

Tant prest com les circumstàncies econòmiques ho permetin, tant a nivell de Federació com a nivell local, s'habilitarà un local o sala especialment dedicada a les activitats de formació; serà prioritària la instal·lació d'aquestes sales a les Agrupacions.

Les dependències esmentades estaran dotades d'una biblioteca de consulta i d'un arxiu de documentació. S'elaborarà pressupost de les activitats de formació, i la quantia dels recursos dedicats an aquesta activitat no serà inferior al 15 per cent del pressupost general de la FSB.

PROGRAMES

L'equip de formació de la FSB desenrotllarà els programes següents:

— D'iniciació: Per a premilitants i militants de nova afiliació es prepararan esquemes bàsics, amb la documentació corresponent a la formació bàsica que necessàriament ha de tenir tot afiliat. La documentació esmentada serà tramesa a tots els Secretaris de Formació de les Agrupacions locals dins un termini no superior a tres mesos a partir de la data de finalització del

Congrés, per què realitzin les sessions a les seves respectives Agrupacions en el número que s'estimi oportú per a cada cas. Els temes bàsics seran: Resolucions del Congrés Federal del PSOE i del de Nacionalitat, Situació política del PSOE dins el conjunt de les forces polítiques, Història del PSOE, i Nocions bàsiques de marxisme.

— De profundització: A nivell de tota la Federació es desenrotllaran activitats de profundització en la temàtica anterior, i principalment en els camps següents: marxisme, acció política, centres de treball, lluita ciutadana, autogestió i control obrer, partit de classe: les seves tasques, i nocions d'economia, medi ambient, sociologia, problemàtica de la dona, joventut, tercera edat, dret, federalisme, nacionalitats, i tots quants altres siguin necessaris per a la formació del militant.

— D'especialització: Que es realitzaran a tres nivells:

- Per a formadors, amb cursos especialitzats de metodologia, dinàmica de grups, tècnica de reunions, d'oratoría, d'anàlisi i redacció de documents, evaluació de tasques.
- Per a responsables de tasques especialitzades dins el Partit, com són tècniques organitzatives, tresoreria, propaganda, etc.
- Per a tots els companys considerats idonis per a accedir a carrecs de responsabilitat en els òrgans d'autogovern de les Illes i de l'Administració Local, s'implantarán cursos sobre problemàtica municipal i de nacionalitat, urbanisme, ensenyança, sanitat, qualitat de la vida, emigració i immigració, i també d'intensificació de les tècniques d'oratoría, intervenció en actes públics i mitjans de comunicació de massa, etc.

METODOLOGIA

S'utilitzaren els mètodes que siguin conseqüents amb el caràcter que ha de tenir la formació al si del nostre Partit, d'acord amb la resolució del XXVII Congrés del PSOE, desenrotllant el sentit crític, la reflexió personal i la participació del militant.

El Congrés insisteix i recomana a la Secretaria de Formació que, d'acord amb la nostra línia política en relació a les nacionalitats, s'acreci l'ús del català en el si de l'organització i per tant es programin cursos d'ensenyança de la nostra llengua a tots els nivells de la Federació.

Es procurarà que totes les activitats desenrotllades per la Secretaria de Formació siguin documentades a efectes de la seva posterior divulgació en el si de la FSB.

PREMSA

La FSB-PSOE ha de replantejar la seva política informativa i adaptar-se a la legalitat lluitant des d'ella per aconseguir la democràcia plena a què aspiram els socialistes. Per tal hem de mantenir un contacte periòdic amb els ciutadans de les Illes, a fi d'esclarir la nostra política i que, al mateix temps, l'esmentat contacte serveixi d'instrument de captació dels militants i de difusió de l'ideari socialista.

EDITAR UNA REVISTA DE LA FEDERACIO SOCIALISTA BALEAR

S'ha convertit ja en una necessitat prioritària editar una revista o publicació mensual o trimestral (la periodicitat haurà d'estar condicionada a la situació econòmica de la FSB) que permeti a la Federació, com a organització de masses, posar una premsa al servei de la treballadora de les Illes, la finalitat de la qual ha d'esser informar els treballadors de la qualitat de l'organització i dels problemes que es puguin plantejar o ja estan plantejats a nivell de centres de treball, municipis o Illes. Les Agrupacions Locals hauran de remetre periòdicament a la revista informació sobre els problemes del seu àmbit territorial, tant a nivell municipal com obrer o estudiantil. D'acord amb les normes estatutàries, totes les Agrupacions divulgaran la publicació.

L'esmentada revista o publicació haurà de tenir un preu assequible per a tota la classe treballadora a la qual va dirigida. El Director serà nomenat pel Comitè de Nacionalitat a proposta de la Comissió Executiva de la Federació. L'equip de tècnics serà nomenat pel Director amb l'aprovació de la Comissió Executiva de la Federació.

III) SOBRE INFORMACIO INTERNA

En benefici de la difusió transparent i puntual de la informació a tots els nivells de l'organització, garantia de la democràcia interna, la Federació editarà un bolletí intern mensual que reculli o resumeixi tots els documents d'informació orgànica (circulars, comunicats, etc.) emesos tant per la Comissió Executiva de Federació com per la C.E. Federal, i també els documents del Comitè de Nacionalitat i del Comitè Federal. Lo mateix haurà de fer amb els documents emanats de les Agrupacions Locals o de la base i considerats d'interès general per la Secretaria de Premsa de la Federació.

II) SOBRE L'OFICINA DE PREMSA

Complint la resolució emanada del XXVII Congrés del PSOE en matèria de premsa, s'haurà de constituir a la Federació, en contacte amb la C.E. Federal, una Oficina de Premsa. Aquesta oficina s'encarregarà de constituir, al servei dels militants, una hemeroteca on es col·leccioni la premsa socialista de les diferents nacionalitats i regions de l'Estat Espanyol, i un servei de documentació que reculli les informacions relacionades amb la nostra Federació que apareguin als mitjans de comunicació social.

IV) SOBRE LA SECRETARIA DE PREMSA

D'aquesta triple comesa en serà responsable el Secretari de Premsa i Informació de la Comissió Executiva de la Federació, que pot esser assessorat en la seva tasca per consells tècnics, formats per militants, per dur així a terme lo que ha dictaminat aquest Congrés. El Secretari de Premsa i Informació serà el portaveu de la FSB davant les mitjans de comunicació, i connectarà amb els Secretaris de Premsa de les Agrupacions i Seccions per a coordinar la transmissió i distribució de col·laboracions als òrgans del Partit.

V) SOBRE EL TITOL DE LA REVISTA

El títol de la revista que editarà la FSB haurà d'esser decidit pel Comitè de Nacionalitat, per bé que aquest Congrés recomana a l'esmentat Comitè que es tracti d'un títol tant en la seva escriptura com en la pronúncia sigui aproximadament igual en català i castellà.

AUTONOMIA

Reprimit pel poder central de l'Estat Espanyol el sentiment de nacionalitat, la cultura i qualsevol altra manifestació d'identitat del poble de les nostres Illes, repressió entuada durant els últims 40 anys de dicadura, assistim avui al fet lamentable d'un desmoronament gairebé total per part d'aquest de la seva veritat històrica, lingüística, costumera, cultural, etc., és a dir, d'aquelles arrels que són essencials per a la conservació, defensa i desenrotllament d'un sentiment d'identitat nacional. Per nosaltres, és obvi que la responsabilitat d'aquesta operació històrica de despersonalització política i nacional del poble de les Illes Balears i Pitiüses no pot recaure totalment damunt el poder central, sinó que també se n'ha de fer responsable, en no petita mesura, a la burgesia local, còmplice i coautora de moltes de les desmesures comeses, quan traï la missió històrica, que li corresponia a una classe social, de defensar els drets, cultura i identitat nacional del nostre poble.

Llevat de comptades i honoroses excepcions, la intel·lectualitat, tradicionalment d'execució burgesa, no ha sabut, no ha volgut o ha tengut por de complir la seva funció d'anàlisi, crítica i denúncia d'unes institucions i una societat que conculcaven els drets i els principis més elementals del nostre poble. Menys encara ha volgut prendre partit en defensa dels drets i principis, divulgant a nivell popular la història, els costums, la llengua o la cultura pròpies, que han estat i segueixen essent, per desgràcia, patrimoni d'unes elites que, desconnectades totalment del sentiment i pensament populars, propugnen solucions que no considerem vàlides.

Negar que parlem català seria negar un fet científic. El nostre poble ha de lluitar per recuperar el seu propi ésser, els seus costums, la seva història, la seva cultura, i amb el temps, segur ja de si mateix i de la seva identitat, podrà, sense traumes excessius, entendre i assumir la idea d'esser, dins de la igualtat, un dels pobles que conformen i donen vida a la catalanitat entesa com a realitat cultural, oberta a qualsevol profundització.

El Socialisme, com a filosofia capaç de detectar, analitzar, interpretar i encarrilar el sentiment dels pobles, ha d'esser en aquest cas la vanguarda d'aquesta lluita. La classe treballadora n'ha de prendre el protagonisme, i la FSB-PSOE, com instrument polític dels treballadors, ha d'assumir amb plena responsabilitat la tasca de retrobar la nostra identitat nacional, investigant, potenciant i divulgant a escala eminentment popular tots els elements que la conformen.

INTRODUCCIO

Davant la imminència de l'establiment d'un règim preautonòmic per a les nostres Illes, la FSB-PSOE proclama que assumeix totalment la resolució sobre Nacionalitats aprovada pel XXVII Congrés del Partit Socialista Obrer Espanyol. Dins el seu esperit, subratlla la seva convicció que la plena autonomia de totes les nacionalitats i regions de l'Estat Espanyol no és, pels socialistes, més que una passa cap a l'Estat Federal al qual aspiram. I coherent amb la nostra ideologia, declara que els socialistes som profundament autonomistes perquè l'autonomia és la primera etapa a la creació d'una societat autogestionària.

El principi fonamental del socialisme autogestionari i l'únic que garanteix la realització d'una autèntica democràcia és el de la constant participació conscient i responsable dels ciutadans en la gestió de la cosa pública. I aquesta participació només és possible si els processos d'adopció de decisions és transparent, l'execució de les decisions està respaldada críticament i el control d'aquesta execució és fàcilment assequible i practicable per als ciutadans. En aquest aspecte, entenem, doncs, l'autonomia com la reducció al mínim possible de les distàncies que avui separen el poble no ja dels centres de decisió, sinó dels processos d'adopció de les decisions que més directament afecten la seva vida en comunitat. És aquesta perspectiva com s'entén la interdependència mútua dels conceptes de llibertat, democràcia, socialisme i autonomia, fins al punt que es pot afirmar que la plena realització de qualsevol d'ells no és possible sense l'existència dels altres.

LES ETAPES DEL DESENROTLLAMENT DE L'AUTONOMIA

Conseqüent amb aquest contingut polític de l'autonomia que preconitzam els socialistes de la FSB-PSOE subratlla que de cap manera acceptarà l'intent de reduir l'autonomia a un pla de descentralització polític-administrativa o econòmica. La descentralització administrativa i la descentralització econòmica són passes prèvies a l'autonomia, però no són l'autonomia. No hi ha autonomia si no hi ha autogovern, és a dir, capacitat de decisió en tots els assumptes que afecten exclusivament o decisivament els pobles de les Illes, i capacitat econòmica per a posar en pràctica les solucions que els esmentats assumptes exigeixin.

D'aquí es dedueix que la descentralització administrativa i la descentralització econòmica, com a etapes prèvies a l'autonomia, s'han de portar a terme amb la major celeritat possible. Els socialistes de la FSB-PSOE entenem que és tasca prioritària i substancial dels òrgans que s'hagin de crear per al règim preautonòmic la ràpida negociació amb l'actual Govern central de la transferència de competències i de la transmissió de recursos, a fi de poder donar pas lo més prest possible als òrgans que, d'acord amb lo previst a la Constitució, ens presenten a les nostres Illes el màxim de competències possible i puguin sentir-se autèntics representants dels nostre pobles, fidels intèrprets del seu sentir, defensors del seu patrimoni econòmic i cultural, i executor de la seva voluntat. Només llavors, i independentment d'això, això succeeix abans o després de l'aprovació de l'Estatut autonòmic, hauréu assolit l'autèntica autonomia.

L'AUTONOMIA A LES ILLES

Posat que l'autonomia és autogovern i que la democràcia pressuposa el control de la gestió pública per part del poble, és evident que els òrgans autonòmics definitius hauran de tenir no sols caràcter executiu, sinó també legislatiu. Conseqüents amb l'essència del sistema parlamentari, que els socialistes reconeixem com l'instrument més vàlid i més útil per al control ciutadà del poder, jutjam indispensable el fidel trasllat dels esquemes representatius a tots els nivells de decisió de la societat, des de l'Ajuntament, passant per la província, la regió o nacionalitat, fins a l'Estat que volem federal.

En definitiva, això suposa l'aplicació del principi intrínsec de la democràcia parlamentària, segons el qual, apart de la independència del poder judicial, tot òrgan de caràcter executiu pressuposa necessàriament l'existència d'un òrgan de caràcter legislatiu, encarregat d'aprovar les mesures que s'han d'executar i de controlar l'execució en nom i representació dels ciutadans. D'acord amb el caràcter plural de la societat actual, a l'òrgan legislatiu han de ser representats tots els corrents ideològics amb recolzament electoral suficient dins el país i en proporció a l'esmentat recolzament, de forma que la seva composició sigui un reflecte lo més fidel possible de la vertadera relació de forces existent entre els esmentats corrents ideològics dins la societat. Sols així adquireix tot el seu sentit l'esquema bàsic del sistema democràtic parlamentari d'exercici i control del poder en nom i representació del poble.

Traslladat a la nostra regió, i degut al caràcter discontinu de la nostra geografia, aquest esquema implica el reconeixement de cada Illa com a entitat natural amb característiques pròpies. La FSB-PSOE considera indispensable el reconeixement explícit de la personalitat pròpia de cada Illa i el consegüent dret dels seus pobles respectius a l'autogovern, sense que aquest dret hagi d'esser cap obstacle, sinó més aviat forma d'estímul i de foment, per a la creació que aquests pobles han de tenir de formar una comunitat interinsular amb més interès i cohesió que divergents, la defensa solidària dels quals ha d'esser tasca comuna de tots els pobles de les Illes. Per tot això, consideram necessària l'existència al nostre arxipèlag d'òrgans executius i de control a dos nivells: Illa i regió.

COMPOSICIO DELS ORGANS AUTONOMICS

Respecte an aquests òrgans, s'ha de constatar abans de tot que per a la FSB-PSOE lo més important no són els noms, sinó les competències i les funcions. Conseqüentment, no hi ha res de més important que respectar a les designacions de Consell General Insular o de Gran i General Consell, menys que sigui clar que baix d'aquestes denominacions tradicionals s'han d'entendre organismes que han de tenir funcions totalment diferents de les que tenien els organismes que històricament han existit. I en aquest sentit, s'ha de denunciar la manca de precisió que fins ara ha tengut la discussió pública entorn d'aquests òrgans.

Per a la FSB-PSOE és exigència indeclinable la vigència pel futur règim d'autonomia definitiva de dos principis: a), l'existència de capacitat de decisió a cada Illa per a les matèries que siguin de competència insular; i b), la possibilitat de controlar democràticament les decisions mitjançant els oportuns mecanismes de participació dels representants elegits a cada Illa.

La FSB-PSOE parteix de la base lògica i evident que els membres del Parlament de la regió i dels Consells de cada una de les Illes sols poden ésser designats pels electors residents a les Illes i majors de 18 anys, mitjançant l'exercici del sufragi lliure, universal, directe i secret. El Govern autònom de les Illes Balears i Pitiüses seria responsable de la seva gestió davant el Parlament regional.

Quant a la forma de representació de les diferents Illes als òrgans autonòmics interinsulars, que a la discussió pública s'ha centrat entorn dels conceptes de paritat o proporcionali-

tat en el Gran i General Consell, la FSB-PSOE defineix la seva postura de la següent manera:

1. Ratifica que, conseqüent amb els seus principis socialistes, persistirà a combatre aquest i tots els problemes polítics des d'una perspectiva de classe, guiant-se en les seves decisions tan sols per la millor defensa dels interessos del poble i rebutjant qualsevol intent d'imposar-li falses solidaritats.

2. Es reafirma en la convicció que, en aquest cas, la millor defensa dels interessos del poble i la millor adequació a les funcions de l'òrgan interinsular, per raons administratives, polítiques, financeres i d'autèntic equilibri interinsular, fan aconsellable la representació proporcional al Parlament regional, sense perjudici d'acceptar, a determinats nivells, la representació com a vehicle de representació de la personalitat de cada una de les Illes.

3. Dóna mandat i respaldar als seus parlamentaris per què reconeguin l'esmentada representació dels pobles de les Illes als òrgans autonòmics.

4. Considera que, per motius d'insularitat, podria ésser necessària o aconsellable la creació, a nivell regional, d'una segona Cambra de representació de les Illes. La FSB-PSOE considera indispensable que la Constitució deixi oberta aquesta possibilitat, per què els pobles de les Illes puguin pronunciar-se i decidir lliurement sobre aquest punt.

LES COMPETÈNCIES DELS ÒRGANS AUTONÒMICS

La FSB-PSOE entén que la clau de l'autonomia resideix en la distribució de competències, no sols entre l'Estat i els òrgans autonòmics, sinó també entre els òrgans autonòmics entre si. Per a l'esmentada distribució s'haurà d'aplicar el principi de subsidiarietat, de manera que a cada nivell de decisió correspongui el màxim possible de competències polítiques, administratives i econòmiques, i que tan sols passin al nivell immediatament superior que, o bé excedeixin de l'àmbit de competències del nivell inferior, o bé siguin cedides luntàriament pels òrgans competents d'aquest darrer. Sols així quedarà assegurat l'exercici de l'autonomia a tots els nivells i serà possible la participació responsable dels ciutadans a tots els òrgans d'autogovern.

En el cas concret de les nostres Illes, el desenrotllament i l'aplicació conseqüent d'aquest principi suposen dotar del màxim possible de competències els òrgans autonòmics a nivell insular, de forma que cap assumpte que afecti exclusivament el poble d'una Illa no pugui ésser resolt amb intervenció dels òrgans decisoris de les altres Illes o de l'arxipèlag, excepte en aquells casos en què els organismes representatius de l'illa afectada lliurement així ho decidixin. Recíprocament, els organismes autonòmics competents pel conjunt de les Illes podran tenir competència més que en aquells assumptes que les afectin a totes, o en els casos en què els òrgans autonòmics insulars lliurement li transfereixin.

Menció especial mereix dins aquest context l'autonomia cultural. La FSB-PSOE considera que una de les competències que inevitablement correspondrà als òrgans autonòmics del conjunt de les Illes serà l'ensenyança universitària. En canvi, als altres nivells d'el

podríem i haurien de tenir tan sols competència per a la legislació-marc, mentre que la planificació i realització correspondria als òrgans autonòmics insulars i municipals. En tot cas, tots ells estaran obligats a defensar i potenciar la cultura autòctona de les nostres Illes com a mitjà indispensable per a la recuperació de la personalitat del nostre poble. Així, i com a conseqüència lògica de la nostra exigència de cooficialitat del català i del castellà a les nostres Illes, hauran d'implantar l'ensenyança en la nostra llengua a les escoles, guardant sempre el dret dels immigrants de parla castellana que així ho desitgin a veure als seus fills en la seva llengua materna.

CONCLUSIONS

La FSB-PSOE entén que sols una autonomia que respongui a l'esquema descrit podrà garantir satisfacció plena a l'aspiració del nostre poble a l'autogovern. Per tant, propugna que la nova Constitució democràtica en tràmit d'elaboració i aprovació per les Corts Espanyoles contingui cap trava per a la seva realització.

La FSB-PSOE lamenta la manca de concreció i la demagògia amb què fins ara s'ha tractat el tema del cost de l'autonomia. En conseqüència, a través del seu Congrés, dóna mandat a la Comissió Executiva de Federació per què, acordadament amb el Comitè de Coordinació, designi una comissió d'experts que realitzi un estudi sobre la problemàtica econòmica-fiscal de l'autonomia, tenint en compte les implicacions derivades per a cada una de les Illes. L'esmentat estudi haurà d'ésser sotmès a l'aprovació del Comitè de Nacionalitat dins el termini més breu possible, en tot cas no superior a sis mesos.

La FSB-PSOE considera que la bandera de la regió és la de les quatre barres roges sobre fons groc, com element i tronc comú a totes les nostres Illes, sense perjudici de què a la bandera de cada una d'elles hi figurin els additaments addicionals que cada Illa consideri oportuns.

ENSENYANCA

El punt de partida per fer una anàlisi del nostre actual sistema educatiu és la consideració de l'ensenyança com un element de la superestructura dins de la nostra societat de classes, per tant, com un camp en mans de les classes i ideologies dominants que garanteix la reproducció i l'enfortiment del sistema capitalista.

Segons les necessitats del procés productiu, hem patit la negació de l'educació o bé una ensenyança manipulada, repressiva, centralista i un llarg etcètera que reflexaria en definitiva en el terreny de l'ensenyança, els trets propis de la societat a la qual pertany. No obstant això, a la nostra ensenyança hi ha dues característiques que podem considerar més determinants i que cal analitzar. Ens referim al seu caràcter discriminatori i autoritari, en justa correspondència amb una societat jeràrquica i estamental.

Podem considerar l'autoritarisme a diferents nivells:

- a) de contingut, afavorint dogmatismes i una interpretació individualista del món, pròpia de l'esperit burgès.
- b) de mètodes: tot l'entorn que rodeja els alumnes, des de la disposició de les aules fins als sistemes d'evaluació basats en el memorisme, condueix els nostres joves a una dependència envers del mestre, que més tard serà envers del seu patró o, per principi, del poder establert.
- c) d'organització dels centres, que disposen d'una estructura piramidal de categories que crea una divisió absurda entre el professorat i que es reflexa entre els alumnes.
- d) de programació: el centralisme que pateix el nostre sistema educatiu s'ha de considerar en el seu doble vessant: l'oblit de què hem estat objecte les nacionalitats que integren Espanya i la total manca de participació dels ensenyants a l'elaboració de plans i programes d'estudis.

La segona característica de l'ensenyança derivada d'una societat classista és la d'esser discriminatoria. També aquí podem distingir diferents aspectes:

- a) Discriminària perquè no tots els joves hi poden accedir.
- b) Discriminària perquè procura una educació diferent segons el destí a què es vol conduir l'alumne.
- c) Discriminària també per als professors, perquè hi ha grans diferències de tractament i de sou entre professionals que exerceixen un mateix tipus de treball.

El tipus d'ensenyança descrit és aplicable a tot l'Estat Espanyol durant el règim de Franco i a l'actualitat, a pesar dels esforços tecnòcrates per sortir del pas. Per tant, en considerar les característiques que configuren el sistema educatiu a les Illes forçosament hem de partir dels mals generals.

Amb tot i això, hi ha dos fets que accentuen encara més a la nostra terra els efectes del sistema. El primer és la insularitat, que ha privat tants mallorquins, menorquins i eivissencs de poder accedir a uns estudis superiors a la Península, sense que l'Estat hagi establert mai cap tipus d'ajuda que paliï el problema econòmic de desplaçar-se fora de les Illes. Per altra banda, com també succeeix a altres nacionalitats de l'Estat, a les nostres Illes es parla una llengua

pròpia que ha estat oblidada i menyspreada pels plans dels Ministres d'Educació de l'Estat, mostra del més exacerbada centralisme a tots els nivells educacionals.

ALTERNATIVA

Davant d'aquesta situació, l'alternativa que a l'actual període de transició democràtica ha d'emanar del socialisme a les Illes ha de basar-se en uns punts que tenen el camí cap a un sistema educatiu que eduqui per a la llibertat, entenent que per als lliures s'ha de proporcionar als joves una visió científica del món i de la història, estimant el cultiu de totes les facultats humanes.

A tal fi, és necessari que ens ecaminem cap a una ensenyança que disposi de les següents:

a) Ensenyança democràtica

Han d'esser els elements interessats - treballadors de l'ensenyança, alumnes, associacions de pares i populars - els que controlin el sistema educatiu a les Illes, intervenint en els programes i plans d'educació a nivell:

1. De centre escolar, que hauran d'estar dotats dels òrgans de govern i de les associacions de pares i populars precisades per a garantir el funcionament democràtic del centre.
2. D'Illa, mitjançant una comissió dependent del Gran i General Consell o d'un organisme d'autogovern de les Illes, que establirà els programes i plans d'ensenyança tenint en compte les peculiaritats de cada illa.
3. De nacionalitat, a través del Ministeri del Govern autònom, que establirà els programes i plans generals.
4. D'Estat, establint unes directrius comunes per a tots els territoris que integren l'Estat Espanyol, a fi de garantir la convivència entre tots ells.

b) Ensenyança autònoma

Aquesta característica condiona totalment l'anterior: Per a poder esser democràtica la nostra ensenyança ha de gaudir de plena autonomia. L'autonomia ha d'esser a tots els nivells, tant de nacionalitat, sense immiscir-se el poder central a les disposicions dels organismes d'autogovern, com a nivell de centre, el qual, dins el marc establert pels organismes d'autogovern, podrà establir matèries, activitats i programacions, així com assajar i adoptar mètodes nous d'ensenyança i establir formes peculiars de govern i administració. Endemés, hi haurà autonomia a nivell de cada illa, canalitzada per una comissió d'autogovern que garantitzi l'establiment de plans i programes d'acord amb les peculiaritats culturals de cada illa.

c) Ensenyança pública

Una ensenyança que es subvenciona amb la contrivenció de tots no pot caure en mans d'uns pocs que la imparteixin d'acord amb les seves ideologies religioses o polítiques. Els pares que desitgen donar als seus fills una educació determinada, s'hauran de fer càrrec de les despeses que això suposi.

ensenyança pública significarà la progressiva desaparició de la privada o la seva reducció a centres que vulguin mantenir-la a càrrec seu. La transició de centres privats a públics de passar en una primera fase pel control exhaustiu de les subvencions que reben els centres privats, així com de la seva organització, planificació i gestió, per part de l'organisme d'autogovern i amb la intervenció dels estaments interessats. En una fase posterior, les decisions que els pressupostos insulars dediquin a l'ensenyança aniran preferentment a la creació i manteniment d'escoles públiques, fins que sigui possible dedicar an els centres la totalitat dels recursos pressupostaris precisos per a assolir l'objectiu de la escolarització pública.

d) Ensenyança gratuïta

Encara que propugnam a llarg termini la gratuïtat total de l'ensenyança - matrícules, salaris i material pedagògic, activitats extraescolars, equipament, transport, ... - aquesta s'assolirà de forma progressiva, tenint en compte en una primera fase els nivells primaris, així com els grups socials més necessitats.

Aquesta política es reflexarà també en un abaratiment dels menjadors escolars, vigilant la qualitat i establint en tot cas unes ajudes pels alumnes que les necessitin, fins que sigui possible la gratuïtat total.

e) Ensenyança laica

Perquè la nostra escola sigui realment laica, han de desaparèixer del programa les matèries de formació religiosa obligatòria. Si els pares desitgen que s'imparteixin classes de religió als seus fills, serà a càrrec seu i fora de l'horari escolar, ja que l'escola no és l'òrgan que ha d'assumir aquesta tasca.

f) Ensenyança científica

Per aconseguir una ensenyança de qualitat és precís implantar una pedagogia activa, individualitzada, que atengui al desenrotllament de tots els aspectes de la personalitat de l'individu i on el mestre perdi el seu paper de caporal per a esser un entrenador o coordinador de l'equip. Per a aconseguir-ho es requereixen uns elements:

- 1) materials, com laboratoris, mobiliari, edificis, i tot un instrumental pedagògic adequat i obert a qualsevol innovació;
- 2) personals, principalment amb una formació i selecció del professorat completa i permanent; aquest apartat el considerem més important que l'anterior i en tornarem a parlar més endavant;
- 3) formals, o mitjans que regulen la relació mestre-alumne i l'activitat escolar, tals com plans i programes, horari escolar, sistemes d'evaluació, etc., que responguin al tipus d'educació lliure i científica que desitjarem i que situïn l'escola dins el context cultural i lingüístic de les Illes. Per això, a les nostres escoles s'ha de parlar la llengua catalana, amb les seves modalitats pròpies de cada illa, com a vehicle base d'expressió, al mateix temps que s'implanti a tots els nivells, des del més elemental fins al darrer curs d'ensenyança obligatòria, un ensenyament diari i obligatori del castellà i un coneixement de les cultures dels diferents pobles d'Espanya. A la segona fase del cicle obligatori - actual segona etapa d'EGB - es podran impartir matèries indistintament en català i en castellà.

Aquesta mesura suposarà un problema per a moltes famílies castellano-parlants i treballadors de l'ensenyança peninsulars. Malgrat això, no podem caure en la demagogia i prometre una escola pública per a cada comunitat, una en castellà i l'altra en català, ni dir que l'escola ha de significar l'òrgan integrador per excel·lència per a aquells procedents d'un entorn cultural diferent del nostre, però que viuran i es faran homes a la nostra cultura i en la nostra llengua. Per als professors que no parlen el català s'han d'organitzar cursos d'aquesta llengua, gratuïts, per part de la comissió d'educació de l'autogovern, per tal que puguin aprendre i perfeccionar el català.

4) recursos financers; per a impartir una ensenyança de qualitat i fer-la progressivament gratuïta, és obvi que fan falta una sèrie de recursos financers que ha de distribuir l'autogovern, concedint al pressupost d'ensenyança la gran importància que demana, en una primera fase de creació de centres, trànsit d'escoles privades a públiques i posada en marxa de mètodes, professors i equipaments, com en un futur més llunyà, car SEMPRE la versió en ensenyança serà la partida més rendible dels pressuposts governamentals.

g) Ensenyança mixta

Per què la dona pugui arribar a gaudir plenament els seus drets és imprescindible que no sigui discriminada en cap sentit, i per això ha de poder comptar amb igualtat d'oportunitats a tots els nivells. L'ensenyança ha d'esser mixta tant pels seus mètodes com pels seus fins i equips, sense cap distinció d'activitats que duguin a uns resultats diferents, assignats després dins la societat un paper determinat, i sempre el més passiu i ingrat, a la dona.

ETAPES DE L'ENSENYANCA

Distingim els estadis següents:

1. Primera etapa preescolar o guarderia infantil, voluntària, però al mateix temps necessària, tant per què els pares puguin realitzar-se lliurement com per què els infants puguin arribar a l'edat escolar amb igualtat d'oportunitats i amb un aprenentatge que els permeti la seva incorporació a noves matèries. Es urgent que es creïn guarderies infantils de gran capacitat i necessitats de la societat, evitant el risc de caure en especialitzacions, però que ajudin els alumnes a escollir el seu futur camp professional.

2. Etapa escolar obligatòria, dels sis als divuit anys, i que serà un cicle únic, sense interrupcions, intentant assolir un desenvolupament de la personalitat de cada individu així com la seva incorporació lliure i crítica al món del treball o al dels estudis superiors. En els últims anys del cicle es presentaran als alumnes una sèrie de matèries optatives segons els seus interessos, capacitat i necessitats de la societat, evitant el risc de caure en especialitzacions, però que ajudin els alumnes a escollir el seu futur camp professional.

3. Ensenyança superior. Distingim dins aquest cicle la formació de professionals en diferents camps principalment en aquests tres camps:

a) Tècnics especialitzats, a tots els nivells, aptes per a la seva inserció activa en el procés de producció. Per a això s'haurà de restituir a la figura del tècnic la importància que té per crear els centres d'ensenyança tècnica necessaris d'acord amb les necessitats econòmiques que es derivin d'una planificació per a les Illes.

b) Investigadors que obrin contínuament vies noves al saber, a la cultura i a la tècnica, tant per la seva transmissió educativa com per a potenciar el desenvolupament tecnològic de

Es obvi que no s'assolirà aquest fi amb una Universitat de les Illes massificada i manca d'exigència i de qualitat. Patim els efectes d'una Universitat reaccionària a la qual s'ha concedit perquè el sistema ha fet que s'identifiqui la possessió d'un títol universitari amb el poder econòmic i el prestigi social, i on els criteris de selecció s'han basat en diferències de classe i no d'aptitud.

Declaro com a principi bàsic de la nostra Universitat que no sigui classista. Per tant, caldrà necessàriament estipular un nou sistema de beques i ajudes per a estudi, transports i residència, a fi que siguin, no els qui més tenen, sinó els més aptes els qui accedeixin a la Universitat.

Encara que cal desitjar la implantació d'una Universitat de les Illes autònoma, i en la qual els criteris de selecció d'especialitats a impartir es basin en la riquesa històrica i natural de les Illes, creïm que podem aspirar a què la nostra Universitat s'estableixi com un centre d'estudis d'interès per a tots els països de l'àmbit mediterrani. La nostra economia dominant econòmicament - el turisme -, la ubicació de les Illes al centre de la Mediterrània i el fet que s'hi hagin barrejat diferents cultures del passat, fa que no caiguem en l'utopisme si pensam que a la Universitat de les Illes puguin trobar-se les llengües, matèries i figures que estiguin relacionades amb el món que representa l'àmbit mediterrani.

c) Personal docent. És molt important que l'Escola Normal clàssica de formació de mestres sigui substituïda per un centre de formació de professorat que faci possible una ensenyança amb totes les característiques abans descrites. És imprescindible realitzar una tasca formativa, tant del professor en exercici com dels de nou accés. L'ingrés a l'ensenyança constarà de tres etapes: de formació pedagògica, de formació didàctica i de pràctiques, eliminant l'actual sistema d'oposicions, competitiu i basat tan sols en la capacitat mecànica, substituint-lo per una valoració docent periòdica i democràtica.

Al marge de les etapes descrites, existiran centres d'ensenyances especials per a les persones disminuïdes, a fi que puguin recuperar les seves possibilitats d'inserció social i assolir el màxim de les seves possibilitats de desenvolupament, i per als adults que vulguin actualitzar les seves professions o simplement el seu nivell cultural.

Finalment, ens remetem a l'establir al XXVII Congrés del PSOE pel que fa referència als punts reivindicatius del professorat en l'actual etapa de transició.

COOFICIALITAT

El nostre Partit, tant a nivell de tot l'Estat Espanyol com a través de les seves Federacions provincials, regionals o de nacionalitat, propugna la cooficialitat de tots els idiomes que es parlen dins el territori de l'Estat. La FSB-PSOE reitera aquesta exigència, que en el nostre cas es concreta en demanar la immediata implantació a les nostres Illes de la cooficialitat del català i el castellà. Però no es tracta sols de plantejar o reiterar exigències. Es tracta de donar exemple. Per això el Congrés de la FSB-PSOE acorda que els textos oficials de les ponències siguin redactats en català i en castellà.

MUNICIPAL

Com a conseqüència d'una secular política oligàrquica, autoritària i centralista, l'activitat dels Municipis de les Illes, com també de la resta de l'Estat, ha ignorat per complet la intervenció del poble en la vida municipal. L'interès de la classe dominant s'ha imposat al de la comunitat, i si el govern com a tal pot ésser corruptor dels individus que l'exerceixen, especialment quan no existeix control democràtic, també es pot utilitzar com a mitjà de corrupció de la pròpia comunitat.

Els anys de la dictadura són un reflex fidel de l'avantdit, i la corrupció a tots els nivells, omnipotència i norma d'actuació ens ha deixat ciutats i pobles on els interessos especulatius, propiciats per la falta de control dels ciutadans mitjançant canals democràtics, van destruir llocs històrics, van amuntegar fortunes amb expropiacions fraudulentament i van deshumanitzar l'hàbitat urbà, convertint-lo en una aberrant i injusta font de beneficis.

Actualment no ens trobam, encara, en un règim autènticament democràtic. N'és la prova més palpable el fet que, passats més de dos anys des de la mort del general Franco, molts dels que encara pertanyen als consistoris municipals són persones nomenades a l'època autocràtica.

Es evident que l'Ajuntament democràtic, la característica principal del qual es concreta en la participació directa del poble, gestionant i controlant els assumptes públics mitjançant l'elecció directa dels seus representants, no és una forma de govern, a nivell local, que agradi a l'oligarquia que avui dia encara es manté ostensiblement en el poder.

Per tant, la FSB-PSOE, conscient que és una necessitat peremptòria que la política municipal sigui duta a terme pels veïns de cada municipi, considera imprescindible la urgent convocatòria d'eleccions municipals per a renovar la totalitat de les corporacions locals il·legals, i davant l'esmentada perspectiva proposa una alternativa que, sense perjudici d'ésser profunditzada en cada cas concret, es podria determinar en els punts següents:

A.- Total i absoluta autonomia de cada municipi en la gestió dels seus propis assumptes, amb la qual cosa l'adopció de les decisions que l'afectin correspondrà únicament i exclusivament als representants del poble democràticament elegits. Per a la viabilitat de tals exigències s'hauran de potenciar les hisendes municipals mitjançant la cessió, per part del poder central, de competències fiscals, i en aquest cas la cobrança dels impostos revertirà de forma més directa en benefici dels habitants del municipi.

B.- Creació, dins dels municipis l'extensió dels quals ho permeti, de districtes amb capacitat de gestió i decisió en les competències que els fossin delegades, després d'estudiar i elaborar unes normes sobre la constitució de tals districtes, acostant així fins al màxim possible el poder decisoriu a l'objecte o fet damunt del qual es pren la decisió.

C.- Implantació d'una infraestructura urbana adequada, dins la qual siguin prioritàries les tasques següents:

1.- Promoció de la cultura popular mitjançant la creació o, cas donat, perfeccionament d'escoles i guarderies de caràcter públic i gratuït dependents del municipi.

2.- Política de transports públics, municipalitzant el servei, i controlant l'atorgament i l'aprofitament real de les llicències de taxis.

3.- Ordenació i equipament dels barris amb serveis adequats, entre els qual es consideren indispensables els següents: Ambulatoris, centres escolars, zones verdes, xarxa de clavejats, rat, asfaltat de vies públiques, biblioteques populars i centres esportius.

4.- Política de vivendes socials de renda limitada. Per a això es necessita un control estricte del nivell d'ocupació de les vivendes de propietat particular a fi de carregar les que no justifiquin adequadament la causa de la seva desocupació i estiguin desocupades per motius especulatiu o contraris a l'interès social, expropiant, donat al cas, per via legal, les que no són més de dos anys que estan sense ocupar injustificadament.

D.- Exigir un compliment estricte de les normes sobre solars sense edificar, i en un termini posterior, socialització del sòl urbà sota la dependència del municipi.

E.- Creació d'òrgans de fiscalització i control de mercat, amb especial atenció als preus, veïments, canals de comercialització, i qualitat, higiene i preus dels productes.

F.- Planificació comarcal o territorial, a fi que, de forma solidària, i especialment a zones rurals, els municipis confinants constitueixin agrupacions o mancomunitats ordenades a una millor redistribució dels recursos i ordenació del territori.

G.- Política de coordinació comarcal als efectes de protegir i preservar el medi ambient, l'ecologia i el paisatge, dictant una normativa eficaç i realista sobre instal·lació d'indústries i règim d'edificació.

Per tant considerem que el camí per fer viable i dur a la pràctica el programa de principis indicat més amunt seria la creació de comissions tècniques per la Comissió Executiva de la FSB, per a profunditzar en aquest cas l'estudi de la problemàtica general de la infraestructura social, econòmica i urbanística de les Illes a nivell local i comarcal.

Aquests estudis hauran d'esser aprovats pel Comitè de Nacionalitat de la FSB.

SINDICAL

La FSB-PSOE referma el seu recolzament a la UGT per quant aquesta encarna la concepció socialista del que ha d'esser un sindicat de classe, lliure, democràtic, autònom, autònom, internacionalista i revolucionari.

Per tant, la FSB-PSOE té l'obligació ineludible d'estendre entre la classe treballadora l'ideari socialista, i per tant ha d'estimular la militància activa de tots els seus afiliats a la UGT, especialment per aquestes dades en què s'estan celebrant les primeres eleccions sindicals lliures des de fa 40 anys.

Hem d'esser concients que el triomf de la UGT en aquestes eleccions sindicals representa la consolidació, a l'àrea sindical, del socialisme que encarna avui, a l'àmbit de la lluita política, el PSOE. Tals resultats implicaran una necessària presa de consciència, per part dels militants de la FSB, que l'activitat sindical en els respectius centres de treball ha d'esser inseparable amb els seus principis socialistes, de tal manera que on hi hagi un socialista hi ha també un ugetista que defensi els interessos de classe i la transformació de les estructures econòmiques vigents avui dia a les Illes; estructures que en la majoria dels casos són clars components de l'explotació capitalista i per tant d'una irracional i especulativa utilització dels recursos de les Illes.

Conseqüentment, el Congrés ratifica aquesta política sindical i dóna a la Comissió Executiva el mandat que utilitzi tots els mitjans al seu abast per què es dugui a terme dins l'àmbit de les Illes.

UNITAT SOCIALISTA

Des de les eleccions generals del 15 de juny de l'any passat s'han realitzat progressos considerables cap a la unitat socialista a les nostres Illes. Aquests progressos es concreten sobretot en els punts següents:

1. La total inexistència de diferències ideològiques entre els diferents grups que es reclamen del socialisme ha quedat definitivament demostrada, amb la qual cosa avui és generalment reconeguda la manca d'impediments a la unitat en aquest sentit.

2. Igualment ha quedat demostrada la impossibilitat de sostenir les gratuïtes acusacions dirigides en primer contra el PSOE en general i la FSB en particular, als quals s'atribueix un caràcter centralista i sucursalista respectivament. Avui està demostrat i és generalment acceptat que cap altre partit amb representació parlamentària supera el PSOE quant a la defensa de l'autonomia de totes les regions i nacionalitats de l'Estat Espanyol, i cap altre partit, amb representació parlamentària o sense, no té més grans possibilitats de donar impuls popular a aquesta defensa i traduir-la en realitats concretes.

Aquests fets han tingut incidència en l'actitud de tot els socialistes de les Illes en el plantejament d'unitat, destacant les accions unitàries dutes a terme pels socialistes de Menorca, on no sols s'ha realitzat la integració dels companys del sector històric dins les del PSOE, sinó que endemés s'ha creat un clima de diàleg obert amb el Partit Socialista de Menorca. També a Formentera s'ha establert amb el Partit Socialista Popular la base indispensable per a superar els obstacles ja insignificants que s'oposen a la unitat de tots els socialistes, mentre a Eivissa s'han iniciat els contactes que hi poden conduir.

Per tot això, el Congrés de la FSB-PSOE fa una crida a la unitat de tots els socialistes de les Illes i:

1. Exhorta els companys de Menorca, Eivissa i Formentera a què intensifiquin el diàleg amb el Partit Socialista de Menorca i el Partit Socialista Popular d'Eivissa-Formentera, respectivament, amb l'objectiu declarat d'arribar a la unitat socialista a les Illes esmentades abans de les eleccions municipals.

2. Apela a totes les Agrupacions de la FSB a Mallorca per què, a nivell local i a nivell d'illa, facin tots els possibles per a entaular amb els demés grups socialistes de Mallorca un diàleg idèntic al que està en marxa a les altres illes, proposant-se el mateix objectiu d'unitat socialista abans de les eleccions municipals.

3. Dóna un mandat a la C.E. de la FSB per què coordini aquest procés i porti a terme les accions que puguin servir d'estímul a la culminació de la unitat socialista a les Illes.

4. Reitera a tots els socialistes de les Illes la seva disposició a un diàleg sincer i immediat sobre la unitat socialista.

Fixades les premisses anteriors, entenem que la base fonamental de la unitat socialista és la conformen la solidaritat i la consciència de classe de tots els treballadors.

ORDENACIÓ DEL TERRITORI

Una ordenació racional del territori ha d'esser conseqüència del model d'evolució socio-econòmica que s'adopti. Per això, aquesta ponència es limitarà a definir unes línies generals que considerem fonamentals.

L'actual situació de les Illes en aquest terreny es caracteritza per l'absència d'una política seriosa i coherent de planificació, degut essencialment a la incapacitat de l'Administració davant les pressions del capital. No és exagerat afirmar que l'administració pública ha estat de remolc de les situacions de fet que han plantejat la iniciativa privada o les mateixes circumstàncies.

La Llei del Sòl de 1956, pensada en funció del creixement de les grans ciutats, Madrid i Barcelona concretament, fou interpretada molt liberalment pels organismes locals i provinencials, a fi de poder satisfer la demanda massiva de sòl urbanitzat que es produí amb motiu de l'allau turística. Així, en els casos millors, es redactaren "plans generals" d'àmbit reduït i sense relació entre si, amb l'únic objecte de permetre l'especulació. L'administració es veié completament desbordada, i com a màxim aconseguí que es respectàs el deure de zona verda que exigia la llei, si bé situat a punts inacessibles o simplement inútils. Simultàniament, la corrupció o la ineptitud de la majoria dels tècnics al servei de l'administració o dels mateixos polítics agravaren el problema fins a l'extrem prou conegut que a tot el món la paraula "balearització" representa la destrucció d'un ambient i d'unes condicions naturals, que avui, en molts casos, ja són antinaturals.

L'aprovació del Pla Provincial de 1963 va suposar per una part la legalització de les mesures ja comeses, i per una altra l'orientació de les nostres Illes cap a un fi únic: l'aprofitament massiu del litoral per al turisme, amb el subsegüent oblit dels sectors agrícola i industrial. No obstant, amb l'aprovació d'aquest pla, i malgrat tots els seus defectes, es conseguí una base de partida per a una planificació ordenada, i al mateix temps es fixen uns límits al creixement dels diferents municipis per un termini de deu anys.

En síntesi, podem dir que el planejament que s'ha realitzat fins ara a les Illes, com a la resta d'Espanya, ha estat, un una primera fase, de promoció privada, i posteriorment de promoció oficial, si bé sempre a favor d'uns interessos molt concrets que han estat els de l'oligarquia local i els dels inversors estrangers. Ha estat i és un planejament miop orientat a afavorir l'especulació sense tenir en compte que els danys que ocasiona una mala ordenació són generalment irreversibles. Els interessos de la comunitat han estat sistemàticament menyspreuats, i no hi ha hagut la més mínima solidaritat ni coordinació entre els diferents municipis. Això ha menat a uns desequilibris manifestos entre les diferents zones, i ha provocat uns dèficits creixents d'infraestructura cada vegada més difícils de remuntar i que carreguen i carregaran fortament durant anys el sector públic, mentre els beneficis han estat pel capital privat.

Una alternativa socialista a la situació actual és absolutament necessària si volem que la planificació i ordenació del territori s'orientin cap a la satisfacció de les necessitats de la col·lectivitat insular i serveixin els legítims interessos del poble.

En el cas de les Illes, canviar la vida i elevar la qualitat de la nostra experiència quotidiana passa irremediament per l'establiment de criteris de racionalitat, coherència i equitat a l'ordenació del territori de les illes. Només si es fan prevaler els interessos generals sobre els particulars, assignant a cada zona el destí i la funció pels quals resulti més adequada, podem comptar amb una ordenació les grans opcions de la qual no es facin al marge dels estaments populars.

A mig termini, l'ordenació del territori insular ha de contemplar fonamentalment criteris bàsics que permetin esbossar un plantejament democràtic i racional. Convé destacar que des d'una perspectiva socialista només es pot afrontar seriosament l'ordenació del territori limitant fortament el criteri que regeix actualment de lliure mercat del sòl.

En segon lloc és necessari dedicar recursos i atenció preferent a la conservació del medi ambient i a la preservació de les condicions naturals encara no degradades, intentant simultàniament recuperar de manera paulatina les zones que es venen afectades pel procés de deterioració a l'anterior fase desenrotllista.

Finalment, la planificació territorial ha de tenir en compte les necessàries modificacions del nostre model de creixement econòmic, com són la remodelació i sanejament del sector turístic i activitats terciàries dependents, potenciació dels sectors agrícola i pesquer, i dinamització de les activitats artesanals i creació d'un sector industrial que serveixi per equilibrar l'activitat econòmica a les Illes.

Aquests objectius suposen l'establiment d'una sèrie de mesures destinades a permetre la seva realització a mig termini. Com a condició necessària i bàsica és imprescindible promoure la socialització del sòl urbanitzable, convertint-lo en un bé al servei de la comunitat il·lenca, erradicant l'especulació i la subjecció del nostre patrimoni territorial als interessos de l'oligarquia local i del capital estranger.

La segona passa encaminada a la racionalització de l'ordenació territorial l'ha de consistir en la revisió sistemàtica de tots els plans actualment vigents, inclòs el mateix pla provincial, ja que entenem que els seus plantejaments pertanyen a una època franquista que intentem superar i estan vinculats a uns interessos clarament antagònics dels col·lectius, i la defensa d'aquests darrers s'assegurarà afavorint la participació dels estaments socials a l'ordenat procés de revisió i actualització.

Partint del supòsit que el futur econòmic de les Illes seguirà depenent en gran part de l'activitat turística, s'ha d'establir una doble política destinada per una banda a assegurar la pervivència de les condicions naturals i ambientals que són elements bàsics d'atracció al turisme, i per altra banda a remodelar les zones turístiques existents amb preferència a la creació d'altres de noves. Per aconseguir-ho és imprescindible l'administració de les nostres riqueses naturals, definint espais protegits i creant reserves naturals. Els espais protegits han d'esser no sols terrestres, sinó que han d'incloure també espais marins.

La definició d'una ampla franja litoral no edificable ha d'esser una ajuda substancial contra la destrucció dels nostres paisatges costers, i en cas que no sigui viable, en les actuals

circumstàncies, la socialització del sòl que propugnam, representaria un fre a l'especulació. D'acord amb aquests criteris, és necessari ampliar la superfície forestal i, mitjançant explotacions, transformar progressivament el bosc privat en bosc d'utilitat pública.

Pel que fa al sector industrial, considerem bàsiques dues orientacions de l'ordenació. És necessari evitar la implantació a les Illes d'indústries contaminants, i simultàniament s'han de fixar normes molt severes de reglamentació i control de les indústries existents actualment. En segon lloc, s'ha de dur a terme la descentralització de l'activitat industrial, creant zones a zones poc aptes per al turisme o l'agricultura i evitant la congestió de la xarxa de transports existent a Mallorca.

A les zones agrícoles s'ha de replantejar la utilització del sòl, tant pel que fa al tamany de les explotacions com a la seva naturalesa, per a aconseguir una producció rendible. La protecció del medi ambient exigeix evitar la contaminació per pesticides i fertilitzants.

Les zones de muntanya constitueixen àrees relativament deprimides, però que, no obstant, presenten una gran importància per a la conservació dels valors tradicionals. La protecció del seu medi ambient, tant en l'aspecte físic com humà, és essencial, i s'ha d'arribar a subvencionar-les si fos necessari per a aconseguir el fi que es proposa.

Finalment, hem d'insistir en la necessitat d'una conscienciació a tots els nivells damunt del fet que el desenrotllisme neocapitalista dels anys seixanta està periclitat. La millora de la qualitat de vida en un futur immediat s'ha de basar en un millor aprofitament, en tots els sentits, dels mitjans naturals, i no en el consumisme que duu aparellada la destrucció dels mitjans esmentats. L'ordenació bàsica del nostre territori s'ha de dur a terme d'una manera global, arbitrant compensacions justes entre zones i municipis econòmicament més productius i els que ho són menys, amb un ample esperit de solidaritat.

A partir d'aquests supòsits, la participació popular a la planificació i el posterior control de la seva execució han de dur a una ordenació racional i justa del nostre territori, en benefici no sols de la població actual, sinó també de les generacions futures.

POLITICA INDUSTRIAL

EL NOSTRE MODEL DE CREIXEMENT

Actualment la nostra economia evidencia una situació coneguda pels economistes com "terciarització adelantada", ja que la dinàmica no es basa sobre equilibris estables entre agricultura, indústria i servicis, sinó que ve caracteritzada per un creixement desproporcionat del sector turístic, realitzat sense ordre ni planificació a llarg termini i propiciat per una política estatal que no s'ha preocupat de limitar la penetració de capital estranger en el sector, i ha cedit al miratge de les ganàncies ràpides, en lloc de potenciar un creixement coherent de l'economia balear en el seu conjunt. La incoherència d'aquesta política es fa més patent avui, quan la crisi del turisme ens ha revelat la precarietat estructural del sector hotelier i la manca d'equilibri del desenvolupament econòmic balear.

L'esmentada situació de "terciarització adelantada" ens duu a propugnar una acció ràpida i enèrgica en el sector industrial que permeti al conjunt de la nostra economia assolir un grau més elevat d'equilibri sectorial i, conseqüentment, un desitjable desenvolupament armònic de tots els sectors econòmics.

La Federació Socialista Balear del PSOE entén que és urgent trobar un nou model de producció al servei de tots els habitants de les Illes. Un nou model que ha d'implicar la immediata participació dels treballadors, a través de les seves organitzacions sindicals, en la planificació i control de l'esmentat model, així com la progressiva intervenció dels mateixos treballadors en la gestió de les empreses.

II. FACTORS QUE VENEN INFLUÏT EN EL NOSTRE DESENVOLUPAMENT INDUSTRIAL

Abans de passar a exposar un pla d'actuació industrial a mig i llarg termini, ens sembla necessari aturar-nos en una anàlisi sòbria dels factors que històricament han vingut influïent en el desenvolupament del sector industrial a les nostres Illes. Factors vigents encara avui i que són, bàsicament, els següents:

1. Insularitat: La incidència dels costos de transport, tant a la recepció de la primera matèria que ha d'esser elaborada com, posteriorment, a l'entrega de la mercaderia final en els centres de consum, s'ha de tenir present com a factor que ens pot situar en desavantatge enfront d'altres zones industrials.
2. Desequilibri sectorial: L'alt desenvolupament assolit els darrers vint anys pel sector de serveis, i la major expectativa de rendibilitats immediates, ha produït, com a conseqüència, el desplaçament de les iniciatives empresarials cap a les inversions turístiques i especulatives.
3. Recursos naturals: L'absència de certs recursos naturals, imprescindibles en major o menor grau per al funcionament industrial, és un factor limitatiu d'indubtable importància.
4. Dèbil infraestructura: El dèbil desenvolupament industrial de la nostra regió ha fet que avui ens trobem davant la inexistència d'una infraestructura necessària per al creixement d'aquest sector.

III. CONDICIONS IMPRESCINDIBLES PER A UN PLA DE DESENROTLLAMENT INDUSTRIAL

Amb l'anterior enumeració dels factors limitatius que necessàriament hauran d'èsser considerats, no pretenem, no obstant, donar una visió pessimista de les possibilitats d'un pla de desenvolupament industrial de la nostra regió. Car som plenament conscients de desenvolupaments industrials assolits satisfactòriament a zones amb limitacions naturals o socio-econòmiques superiors a les nostres: Japó, Arxipèlag Danès, etc.

Però, de totes formes, per invertir amb certes probabilitats d'èxit qualsevol tipus de desenvolupament industrial s'hauran d'acomplir prèviament, i al nostre entendre, tres condicions següents:

1. Sòl industrial suficient per al desenvolupament previst i a preus assequibles.
2. Mitjans de finançació a mig i llarg termini.
3. Desenvolupament de la investigació tecnològica.

Aquestes tres condicions implicaran l'existència d'un Pla de Desenvolupament Regional elaborat democràticament; la creació d'un organisme públic, dependent de les nostres institucions autonòmiques, responsable de vetlar pel compliment del Pla esmentat; i una progressiva municipalització del sòl que permeti disposar, dins d'una planificació urbana racional, del sòl industrial necessari en les condicions especificades.

IV. PROGRAMA DE DESENROTLLAMENT INDUSTRIAL QUE ES PROPOSA

A la vista de tot l'anterior, la FSB-PSOE proposa un programa de desenvolupament industrial basat en dos tipus d'actuacions conjuntes i complementàries:

1. Implantació i promoció de les indústries que s'adeqüin millor als factors condicionants que hem esmeritat.
2. Atenció preferent a les indústries ja instal·lades i amb possibilitats de desenvolupament, a fi d'eliminar els factors que puguin impedir el seu creixement.

1. Implantació de noves indústries

A. Condicionants a contemplar

Per a procedir a la selecció del tipus d'indústries de nova planta que millor s'adaptin a les nostres condicions naturals i socio-econòmiques, passarem a enumerar una sèrie d'exigències que, amb caràcter exclouent, hauran de complir:

- a) Recursos naturals: Hauran de quedar excloses totes les activitats industrials basades

en l'explotació o transformació de productes minerals o del sector primari que no existeixen a la nostra regió.

- b) Infraestructura: Igualment es descartaran les indústries la instal·lació de les quals exigeixi una infraestructura d'excessiva complexitat i alt cost.

- c) Dimensió: Tampoc no s'instal·laran noves indústries que, per les seves exigències de productivitat i alt grau de competitivitat, necessitin unitats industrials excessivament voluminoses i plantilles de personal elevades. En principi, semblen les més idònies les empreses que puguin assolir la seva dimensió òptima amb plantilles que oscil·lin entre les 200 i 500 persones.

- d) Mà d'obra: Com a conseqüència del model de creixement imperant fins avui, la nostra mà d'obra, des d'un punt de vista estrictament industrial, està mancada d'especialització. Per això, i en un primer moment, es preferiran les indústries que exigeixin bastant mà d'obra sense qualificar. Per altra banda, s'han de potenciar indústries complementàries capaces d'absorbir l'atur estacional ocasionat pel sector turístic.

- e) Transport: Quedaran eliminades de tota selecció les indústries de poc valor afegit que fabriquen productes molt voluminosos i de poc valor, el cost de transport dels quals els impedeixi tota possibilitat competitiva.

- f) Contaminació: Com a contribució a una millor qualitat de la vida, i tenint esment de la importància de la nostra naturalesa com a factor essencial d'atracció turística, s'hauran de rebutjar totes les indústries d'alt poder contaminant que amenacin degradar o modificar substancialment el nostre medi ambient.

2. Potenciació d'indústries ja instal·lades

A. Deficiències que s'hi observen

El segon tipus d'actuació s'ha de dirigir a la potenciació d'indústries ja existents, les característiques de les quals aconsellin el seu desenvolupament. En aquest sentit es realitzarà una política tendent a l'eliminació gradual de tota una sèrie de deficiències estructurals, entre les quals destacarem:

- a) La feble estructura financera de les nostres empreses, concretada en: manca d'auto-finançació, excessiva dependència de la finançació a curt termini, i impossibilitat d'acudir a les fonts de finançació que el mercat de capitals ofereix a les grans empreses.

- b) La manca d'organitzacions comercials adequades, car no disposen en general d'una xarxa de distribuïdors ni d'una imatge de marca, i desconeixen fins i tot la capacitat consumidora del mercat i les seves tendències.

Amb dues deficiències estructurals tenen el seu origen en l'excessiva atomització de les nostres empreses i en la manca d'una dimensió adequada, resultat del seu origen familiar i artesà.

B. Mesures per a contrarestar aquestes deficiències

Com a mesures dirigides a pal·liar els defectes estructurals analitzats, proposam:

- a) Reestructuració dels sectors industrials, afavorint la fusió, absorció o associació de les diferents empreses.
- b) Creació d'una entitat financera regional de caràcter públic que, d'acord amb les directrius del Pla de Desenvolupament, canalitzi els recursos generals a les Illes reinvertint-les en la promoció d'indústries, sigui per la via del crèdit a mig i llarg termini, sigui per la creació d'un sector públic a nivell regional.
- c) Foment de la coordinació entre empreses i l'agrupació per sectors, en vistes a la creació de canals de comercialització adequats que assegurin la distribució dels nostres productes.
- d) Millora i desenvolupament dels transports i mitjans de comunicació de les Illes amb la Península i l'estranger, a fi de minimitzar al màxim la seva incidència sobre el cost dels tres productes.

V. PLA DE DESENVOLUPAMENT REGIONAL EL SEU SECRETARIAT

Per acabar volem insistir en el fet que totes les accions de desenvolupament industrialmentades impliquen la condició "sine qua non" de l'existència d'un Pla de Desenvolupament Regional establert democràticament amb la participació destacada de les organitzacions sindicals obreres. I també la instauració d'un Secretariat del Pla esmentat com a òrgan especial en el si de les institucions d'autogovern que decideixi donar-se el poble de les Illes.

AGRICULTURA

INTRODUCCIO

Les Illes tenen una superfície de 501.400 Ha., de les quals es cultiven 284.698 Ha., cosa que suposa aproximadament el 57% del total; el 50% és superfície regada.

El 1973, el sector agrícola il·lenc va suposar el 1,5% de la producció agrícola final espanyola i el 7% del producte provincial brut. Ocupa el 19% de la població activa de les Illes, la qual cosa significa que, d'antic, el camp il·lenc ha estat marcat per un desmesurat esforç humà.

Les condicions climàtiques (pluges escasses i irregulars) i de qualitat del sòl (calfs i pobres en matèries orgàniques) fan que predomini el cultiu de secà. Els darrers anys s'ha observat un creixement continu del regadiu.

La tradicional agricultura d'autoproveïment ha configurat el predomini del doble cultiu (arbrat-cereals), impeding el desenvolupament d'uns altres més comercials o adequats que proporcionassin una rendibilitat monetària més elevada.

La fam de terra, producte de la insularitat, les legítimes i potser els sòls pedregosos que s'indueixen a l'aixecament de tanques van donar lloc al desenvolupament del minifundisme, que s'ha vist recolzat i novament impulsat per l'especulació del sòl agrícola que provoca una parcel·lació en augment. El doble cultiu i el minifundisme, lluny del que seria racionalment adequat, dificulten avui entre altres coses una mecanització d'acord amb les necessitats reals del nostre camp. Endemés, el turisme ha influït decisivament sobre l'agricultura, provocant un desenvolupament considerable d'una agricultura de "primor".

Indubtablement, l'agricultura i tot el sector primari en general han pagat una part substancial del "boom" turístic i de la transformació socio-econòmica que aquest ha comportat a les Illes (recursos econòmics, mà d'obra, sòl), i la manca d'equipaments i de xarxes de comunicació a les zones rurals són una prova manifesta de l'oblit que han patit i una raó fonamental de la fugida de gent del medi rural. La reacció del camp enfront d'aquesta situació, quan n'hi ha, s'està produint d'una manera totalment irracional i mancada de les estructures associatives imprescindibles.

1. EL MARC ESTRUCTURAL (A)

1.1. La propietat

La propietat del sòl agrícola, marcada per una gran atomització en minifundis (només hi ha 17 explotacions de més de 1.000 Ha.), presenta característiques poc canviants els últims anys, i que només s'han modificat en la mesura que ha pogut suposar l'especulació turística sobre sòl agrícola.

1.2. La parcel·lació de l'explotació

Novament hem de fer referència al predomini d'explotacions petites, raó per la qual, difícil, entre altres coses, la implantació de cultius rendibles i de mecanització adequada.

1.3. El règim de tenència

En estudiar aquest aspecte ens trobam amb un desmesurat percentatge d'explotacions en règim de parceria, les amitges, l'explicació del qual podria ésser la dificultat d'arrendament o d'accés a la propietat, la tradició, etc. En tot cas, aquesta situació mereix una avaluació àmplia i detinguda de cara a l'alternativa socialista del sector.

La llei d'arrendaments és clarament desfavorable a l'arrendatari, i s'agrava encara més per les amitges, sense que es prevegi la possibilitat d'accés a contractes d'arrendament més justs. És important senyalar que el número d'empreses que figuren com de explotació principal a l'agricultura suposa un 50% de les censades com d'activitat principal agrària, cosa que posa en relleu l'existència del problema de l'atur o subocupació estacional.

1.4. La mecanització

El nivell de mecanització és bo, excepte en recol·lectores (útils tan sols per grans superfícies), que són substituïdes dins els possibles per les màquines de batre.

2. CULTIUS (B)

2.1. Secà

La primàcia quant a superfície correspon a la rotació cereal·lleguminoses-guaret, existent en gran part amb l'arbrat. L'ametler presenta una gran difusió, però es tracta de arbres envellits, que necessiten arrabassar o una reconversió. L'excés de varietats dificulta la comercialització. Experiències realitzades amb varietats més adequades (més aptes pel clima i adaptables a la mecanització) i perfeccionant les tècniques de cultiu (adob racional, lluita contra les plagues, poda) han donat resultats molt superiors als normals.

L'albercoquer està en regressió degut a les plagues que l'han atacat i que han estat combatudes sense èxit. També s'ha de contemplar el cultiu del garrover i la vinya. L'oliva és el cultiu típic de muntanya, de difícil mecanització, plantacions velles, oli molt àcid i producció massa baixa per pensar en l'exportació o la instal·lació d'una refinaria. Endemés trobam que la seva fusta és altament cotitzada.

2.2. Regadiu

Suposa el 60% a Mallorca (fonamentalment Sa Pobla-Muro, Campos, Palma i darrereament Secelles, Santa Maria i Inca) i Eivissa (Sa Marjal de sa Pobla), i el 3,5 per cent a Menorca. S'ha de senyalar que per als regadius existents a Mallorca (inclosos els previstos a Llofriu-Santa Margalida, Palma i Inca) les necessitats d'aigua previstes per rec agrícola el 1985

serien en 250 milions de m³/any, damunt un càlcul realitzat per 1970 d'entre 120 i 150 milions de m³/any (1). Les necessitats totals previstes per 1985 són de 344 milions de m³/any.

A Menorca no hi ha problema, i a Eivissa-Formentera es preveuen necessitats de rec per 1985 de 9,8 milions de m³, enfront de 7,5 milions de m³ el 1970, i les necessitats totals estimades per 1985 són de 18,6 milions de m³.

Els recursos estimats per Mallorca el 1985 (inclosos el reciclat i els embassaments) són de 306 a 411 milions de m³, i per Eivissa-Formentera de 18 a 28 milions de m³. No s'ha d'oblidar el perill constant de la salinització.

Pel que fa al sistema de rec, s'ha de tenir present la importància que podria tenir per a la nostra agricultura el sistema de rec gota a gota, amb enormes avantatges d'economia d'aigua (2), reducció de les despeses de bombat i instal·lació (baixa pressió), majors rendiments, possibilitat d'utilització d'aigua amb un cert grau de salinització, distribució d'adobs, i amb problemes purament tècnics (obstrucció).

3. FERTILITZANTS, FITOSANITARIS I HERBICIDES

Les dificultats de transport des de la Península i un subministrament irregular fan que el consum real sigui inferior al potencial. Aquest és un aspecte de màxima importància per al sector agrícola de les Illes, on el sòl té característiques clarament desfavorables.

3. COMERCIALITZACIÓ

En principi és important establir una política de preus que eviti l'enfonsament o estroncament dels preus que ja s'ha produït repetidament en els productes del camp. És imprescindible la regulació i planificació dels preus, car constitueixen el salari del petit agricultor. S'ha de procurar que els preus assegurin l'oferta continuada dels productes de primera necessitat, eliminant també dèficits i excedents de collites i ajustant l'oferta a la demanda. No s'ha d'oblidar el desavantatge en què situa els nostres productes el fet de no pertànyer a la CEE, que fins i tot pot arribar a suposar un tancament d'aquest mercat.

És important desenrotllar una indústria basada en els productes agrícoles. Actualment, aquesta indústria a les Illes està molt poc desenrotllada, i augmentar el seu desenrotllament permetria lluitar contra l'estacionalitat, incidint molt favorablement en el problema de l'atur o subocupació temporal.

(1) Càlculs realitzats sobre la base que es perd al volt d'un 20% per infiltració. Es consideren necessaris 8.500 m³/Ha de cereal o horta a l'any i 7.000 per fruitals.
(2) Si l'eficàcia és la relació entre aigua aplicada i aigua disponible per a la planta, el sistema de solcs tradicional té una eficàcia del 50%, el rec per aspersió entre el 70 i el 80%, i el gota a gota entre el 80 i el 95% (Hawai-canya de sucre).

organització òptima per als treballadors del camp, que conreen personalment, siguin propietaris, a través de contractes justos en benefici de tots, de forma que cada treballador pugui desenvolupar al seu esforç sense patir els efectes de cap

ions, com a possible alternativa al cooperativisme, i per la Junta General d'accionistes, les cooperatives funcionen de forma col·lectiva, democràtica i autònoma, a l'especulació. La cooperativa decidirà què i com fer, garantint la seva autofinançació i es recolzarà en els recursos propis i a la credidícia, inexistent fins ara per al petit agricultor. Els factors importants per a fer front als monopolis (control de mitjans de producció) i monopolis de vendes (monopolis de mitjans de producció i monopolis de vendes, etc.). A través de les cooperatives es podria crear altres cooperatives socialistes.

operativa de producció, i només n'hi ha ben poca cosa. Els treballadors s'orienten per a ús i benefici d'uns pocs. A través de l'estímul cooperativista i d'un clima de malenconia dels treballadors del camp. També ha estat enormement perjudicat el control dels Sindicats verticals a través de les Germandats de treballadors. El control que avui s'intenta exercir a través de les Germandats de treballadors. La llei de cooperatives assegurava la importància dels treballadors i de representativitat dels seus dirigents. Les cooperatives.

solució per a l'explotació rendible i racional del camp, a través de l'adquisició i utilització conjunta dels mitjans de producció i dels productes, i són una plataforma immillorable per al desenvolupament del camp.

ió rural a nivell de nacionalitats i regions, agafant el desenvolupament de la vida rural.

situació en què es troba el camp de les Illes. Convé posar en relleu com a problemàtica for

culta la implantació de tècniques i modalitats de producció amb uns criteris d'explotació no orientats a l'absorció de dedicant les terres a cultius que exigeixin po

ersió, en prevenció d'un enfonsament dels preus, el pes excessiu de la tradició i la manca de criteris tècnics. Això posa de manifest la necessitat de desenrotllament de la investigació agrària, facilitant els seus resultats als treballadors del camp.

— La situació del règim de tenència imposa la necessitat d'estudiar camins d'accés dels arrendataris o amitgers a la propietat o a contractes d'arrendament justs. També s'hauria d'estudiar la manera d'ajustar les explotacions al seu tamany mínim rendible.

— Es necessari arbitrar mesures a fi de prevenir l'especulació exercida sobre la terra de cultiu per motivacions no agràries.

— La influència de l'estacionalitat es manifesta sobre el sector agrícol tant pel que fa a la producció com a l'absorció de treball.

— La insularitat encareix la importació de mitjans de producció i l'exportació de productes.

— El monocultiu turístic ha comportat un oblit d'altres sectors, i bàsicament de l'agrícola, confiant en les importacions i hipotecant el nostre futur equilibri.

— El feble desenrotllament de la indústria basada en els productes del camp.

— Hi ha problemes quant al subministrament d'aigua per regar, i davant d'aquest fet i de l'enorme interès que presenta el desenrotllament de cultius de regadiu cabria estudiar la possibilitat d'introducció i desenrotllament de sistemes de regadiu apropiats a les nostres condicions.

— Els desajustaments urbans i industrials podrien causar seriosos problemes en el futur.

— La Seguretat Social, tant pel criteri seguit per fixar les quotes com per la facilitació de serveis i prestacions en el medi rural, col·loca els treballadors del camp en una situació clarament desfavorable.

6. PROGRAMA PER AL DESENROTLLAMENT AGRARI DE LES ILLES

Davant d'aquesta situació, el Congrés de la FSB-PSOE proposa l'alternativa següent:

— Com a passa inicial es propugna la creació de cooperatives agrícoles de producció i de comercialització, fomentant i encoratjant les relacions entre cooperatives comarcals, nacionals o internacionals, amb vistes, entre altres coses, a l'exportació d'alguns productes.

— Obertura de possibilitats reals d'accés a la propietat i a contractes d'arrendament justs per part d'arrendataris i amitgers, arbitrant la política creditícia necessària i basant-se en un criteri clar d'explotació mínima rendible.

— Potenciació de la indústria derivada dels productes del camp dins d'un marc coopera-

tiu, donant així solució a l'estacionalitat i constituint un bon complement, dins de l'estat del sector, a l'activitat estrictament agrícola.

— Desenvolupar la investigació agrícola molt lligada a la professionalització i cultura dels treballadors del camp. Igualment recolzar la creació d'un gabinet d'estudi de camps i d'observatoris climatològics. A través de la investigació i educació: s'escomentran i racionalització del camp.

— Es necessita una política creditícia per a la finançació del desenvolupament agrícola dedicant especial atenció al petit i mitjà agricultor i amb participació obligatòria de caixes d'estalvi i banca.

— Es necessari assegurar una política de preus que impedeixi l'estroncament i enfortiment dels preus dels productes agrícoles.

— S'ha d'arribar a l'absoluta igualtat quant a la seguretat social i serveis socials per als treballadors del camp, i s'ha d'estudiar l'establiment d'assegurances de collita.

Els productes nacionals han de tenir prioritat davant de les importacions i fonamentament davant de la possibilitat d'obtenir primes.

— Es fonamental escometre el problema de l'equipament de les zones rurals, perquè la vida en el camp assoleixi un nivell similar al dels centres urbans.

També es recomana l'aplicació, adaptada a les nostres Illes, del programa de política agrària aprovat en el XXVII Congrés del PSOE.

(A) pag. 1: Les dades pormenoritzades i l'anàlisi sobre estructura agrària a les Illes es poden veure al Censo Agrario de España 1962-1972

Ponencia Agricultura- Consejo Económico 1965-1969

(B) pag. 2: Estudi sobre producció i conjuntura agrària:

Evolució econòmica - Balears 1975-1976

Caixa d'Estalvis - Banca Catalana.

PESCA

El subsector pesquer representa més o manco un 0,5% del Producte Provincial Brut (20 milions l'any 1973), i dona feina a l'u per cent de la població activa (2.689 persones l'any 1973).

El producte brut per persona ocupada es situa un 30% per davall de la mitja estatal, i el valor global del sector primari illenc està per damunt de la mitja estatal. (1)

També s'ha de considerar que el sector pesquer proporciona unes 3.500 tones/any de matèria alimentícia (amb un màxim de 5.700 tones l'any 1969) (2). Aquesta quantitat podria incrementar-se mitjançant una explotació racional i el desenvolupament de cultius marítims. Cal fer notar que per unes illes les fonts de productes alimentaris tenen una importància encara major que a les zones continentals, i per tant no poden ésser considerades des d'un punt de vista purament conjuntural. S'ha de tenir en compte que un elevat percentatge de la flota correspon a embarcacions de menys de 5 tones i que predomina l'organització de tipus familiar. A la resta de la flota - bous i teranyines majors -, que, si bé no en número, constitueixen la part fonamental de la nostra flota pesquera, s'ha arribat a un elevat grau de proletarització.

A més, el caràcter individualista és general a tota la flota, i és rara l'empresa que disposi de més d'una embarcació, la qual cosa, junt amb l'elevat grau de descapitalització i a la deficient estructura organitzativa i funcional, dificulta la modernització de la flota i la racionalització de l'activitat, que redundarien en millores dels rendiments.

El règim de remuneracions és "a la part", i es donen totes les variants possibles entre diferents ports i fins i tot entre barques d'un mateix port. El sistema de remuneració està íntimament lligat al sistema de venda a la llotja, basada en les figures de la patrona i el comprador.

La present ponència s'enfoca bàsicament cap a l'aspecte productiu del sector pesquer, si bé es faran referències a punts d'altres aspectes bàsics que són el social, econòmic, comercial i creditici.

ASPECTES PRINCIPALS DE LA PROBLEMÀTICA

1. Per a la pesquera de rossec (gamba, moll, lluç, ...) ens trobam amb una situació de

(1) Estudi realitzat sobre l'any 1974 pel Banc de Bilbao damunt dades de la Direcció General de Pesca. Les dades no són reals, ja que subestimen en més d'un 20% els desembarcaments globals, però ens poden orientar quant a la importància del sector.

(2) Dades de la Junta del Port de Palma de Mallorca i de la Direcció General de Pesca per a 1974 i 1969, igualment subestimats.

sobrepesca (3) que obliga a curt termini a un augment desmesurat del preu de venda del producte degut a la caiguda dels rendiments, i a la llarga, a un col.lapse de la pesquera (atur,...) només solucionable amb una política d'ordenació basada en la recuperació de l'activitat de rendiment màxim sostenible, a través d'una reducció de l'esforç de pesca, amb la qual cosa cabria esperar, concretament a les Illes, importants increments en el rendiment així sanejar la pesquera i assegurar el seu futur.

Aquesta anàlisi està basada en una situació on els recursos pesquers constitueixen la mercaderia més per a la venda i per a l'enriquiment de determinats sectors i on el factor econòmic té un evident pes en l'activitat pesquera i influeix decisivament en l'administració dels recursos. S'hauria d'arribar a valorar els recursos pesquers com un recurs alimentari per a la població que pot resoldre en part el problema proteínic, adquirint l'aspecte econòmic una importància relativa i facilitant així enormement l'administració d'aquests recursos.

A Eivissa no existeix flota local que es dediqui a la pesca de la gamba, però si una flota peninsular habitual que cobreix aquesta pesquera i una altra totalment incontrolada, igual que a Mallorca i Menorca. La flota local actua damunt la plataforma continental, on la pesquera es manté, segons sembla, en bones condicions, mentre no sigui explotada per una flota peninsular fora de control, quan no treballa a les pesqueres de gambes del talús continental.

2.- La pesquera de teranyina es caracteritza per una explotació i/o comercialització totalment irracionals. S'estima que augmentant la flota de teranyina l'augment de les captures seria considerable (4). El problema radica en què avui per avui difícilment es pot donar sortida a la pesca que es desembarca.

3. Les restants arts de pesca anomenades menors (tremall, nansa, palangre, etc.) són pràcticament descontrolats quant a activitat, desembarcament de captures, comercialització, etc. Esmetem que l'espècie de més interès, que és la llagosta, es suposa que està en sobrepesca.

(3) La sobrepesca és l'efecte produït per una flota que actua abusivament sobre una població de peixos. És una cosa semblant a un capital del qual anualment es retira una quantitat superior als interessos que produeix, augmentant cada any la quantitat que es retira. Les perspectives són fàcilment preveure. La sobrepesca produeix una disminució dels rendiments, provocant més inversió per a intentar neutralitzar la disminució, però la solució agreuja el problema, clarament inflacionari. S'ha de tenir en compte la necessitat d'ajuda estatal per a prevenir l'atur i mantenir el subministrament de peix, però aquesta ajuda ha d'esser molt mesurada per a no incórrer en el mateix error que la va fer necessària. Mentre la flota òptima estimada per a treballar a les pesqueres de Mallorca-Menorca és d'un màxim de 6.000 CV de potència de motors, avui tenim uns 12.000 CV amb base a les Illes, més una flota peninsular incontrolada que s'estima en uns 4.000 CV al llarg de l'any i que en alguns mesos arriba als 10.000 CV. Això fa preveure el col.lapse de la pesquera a curt termini.

(4) Les captures actuals de les teranyines són de 1.000 tones/any i a base de gerret, sardina, aladeta, alatxa...

4. No s'ha d'oblidar que a les Illes, deixant de banda la flota purament esportiva (embarcacions inscrites com és degut, llicències de pesca, ...) que compleix el reglament corresponent, hi ha una flota de difícil qualificació, vista la seva heterogeneïtat, pràcticament incontrolada tant pel que fa al seu estatut legal com a la seva activitat i a les seves captures.

5. El tractament d'aquests problemes per una administració totalment centralitzada (hi ha Juntes Provincials de Pesca i un Comitè de Pesca del Mediterrani, però no passen d'esser comèdia) i la legislació, que és en alguns aspectes incoherent i està globalitzada per les Juntes i pesqueres heterogènies, porta a un forçat incompliment de la llei a través de "permesos" decidits sobre la marxa i de la necessitat de "fer els ulls grossos" la majoria de casos.

6. Finalment no s'ha d'oblidar el caire especial que prenen els problemes amb la insularitat.

POSSIBLES VIES DE SOLUCIO

1. Als Pactes de La Moncloa sobre Política Pesquera, i pel que fa a Política Pesquera insular, un dels criteris és la "Regionalització de l'activitat pesquera amb adequada representació de les forces socials en els òrgans que es creïn". Basant-nos en això, entenem que s'han de remodelar les actuals Juntes Provincials de Pesca, passant a dependre d'unes Delegacions de Pesca de la futura Secretaria d'Estat de Pesca, de cara a una plena efectivitat i figurant-hi representats tots els sectors implicats. Aquestes Juntes haurien de disposar de Comitès Tècnics de Pesca ad hoc, i la Delegació d'una sèrie d'Inspeccions de Port. Les Delegacions haurien d'estar capacitades per a gestionar a tots els efectes la pesca litoral a la seva àrea.

2. A curt termini i en el marc anteriorment descrit s'haurien d'afrontar els problemes següents:

a) A la pesca de rossec s'hauria de reduir l'esforç eliminant les flotes incontrolades i ajustant la resta a les possibilitats de la pesquera (incloent la referida en el punt 4 de l'apartat anterior).

b) Quant a les pesqueres restants s'hauria d'elaborar una reglamentació de caràcter insular i arribar a un major control de l'activitat d'aquestes flotes.

c) Per a exercir un control és imprescindible potenciar la vigilància a la mar i als ports i actualitzar el reglament de sancions.

3. Altres aspectes a tenir necessàriament en compte serien:

a) La necessitat de promoció de cooperatives de producció que combatrien l'individualisme actual del sector i alhora permetrien estructurar-lo sobre bases socialment justes i tècnicament més acordades amb una explotació racional. Les llotjes de contractació del producte als ports haurien de passar a un règim d'administració exercit realment pels usuaris, damunt dels quals han de revertir els beneficis de la seva explotació.

b) La cooperativització del sector, en principi, facilitaria la racionalització de l'exploració i milloraria les perspectives pel futur. Les consideracions anteriors han estat exposades d'una òptica global de la pesquera, al marge d'interessos particulars, i l'única manera de portar-les endavant és a través de la cooperativització.

c) Igualment, la cooperativització facilitaria enormement un sistema comercial del qual els excedents de la flota de teranyina es poguessin exportar a la Península (s'han realitzat estudis de la viabilitat d'aquesta exportació, i els resultats són positius). Les captures de baixa qualitat junt amb les de rossec que ara no es cotitzen a la llotja podrien anar a un benefici de subproductes de la pesca. Així millorarien els rendiments.

d) La comercialització és, sens dubte, un aspecte crucial del problema. La importació de peix congelat en funció d'interessos particulars, la pèssima promoció d'algunes espècies, una xarxa deficient de llocs de venda, un control mínim de preus i qualitats, etc., fan d'aquest sigui un aspecte bàsic que s'hauria d'abordar al mateix temps que el de racionalització de l'exploració dels recursos.

c) Les aigües interiors de les Illes podrien ésser zones de cultius marins que vendrien a augmentar el rendiment anual creant llocs de treball i sense modificar pràcticament les instal·lacions on fossin instal·lades. Aquestes instal·lacions haurien d'ésser empreses per les Confraries de Pescadors ja en règim de cooperatives.

d) Tot això necessita bases sòlides, i per a establir-les, com es diu també en els acords de la Moncloa, és imprescindible una potenciació de la investigació marina.

Per totes aquestes raons, el Congrés de la FSB-PSOE adopta les següents resolucions:

1. Exigir la democratització de les Confraries de Pescadors, la qual cosa permetrà autòmicament que els treballadors exerceixin un control real damunt les Confraries i les seves competències actuals i futures.

2. Recolzar la possibilitat d'accés a la propietat de les embarcacions per part dels treballadors de la mar, desenrotllant endemés una política adequada.

3. Per què l'accés dels treballadors de la mar a la propietat de les embarcacions i al control de les Confraries tinguin un resultat positiu, s'han de basar en un sistema cooperatiu autogestionari, el qual ràpidament anteposaria el bé comunitari als interessos individuals actualment imperants i obriria el camí de la racional ordenació dels nostres recursos.

4. Recolzar la creació d'òrgans rectors delegats de l'administració de l'Estat d'ampar i representació, que hauran de dedicar els seus esforços inicials a l'ordenació de l'exploració dels nostres recursos, donant un cert caràcter vinculant a les seves resolucions com a òrgans assessor de l'administració.

5. S'haurà d'impulsar la industrialització dels productes de la pesca de cara a millorar-ne la seva rendibilitat, utilització i comercialització, i impulsar també les instal·lacions de cultius

marins sempre dins el marc cooperatiu abans esmentat.

6. És imprescindible basar la nostra política pesquera en criteris fonamentals, i per això és imprescindible desenrotllar la investigació marina en els camps de la Biologia i tecnologia pesquera, els cultius marins i la lluita contra la contaminació.

TURISME

La crítica situació de l'economia il·lenca es deu essencialment als efectes sobre el nostre model de creixement de la crisi general de l'economia espanyola, unit a un profund desajustament estructural de l'economia insular.

Per tenir una visió general de l'actual problemàtica turística, és imprescindible analitzar primer quin fou l'origen del corrent turístic i quin el seu peculiar desenrotllament, que ha provocat la crisi que actualment patim a les Illes.

Si bé les primeres espigoladures turístiques foren totalment espontànies, protagonitzades per una Europa que iniciava la seva recuperació econòmica i per uns europeus que cercaven, essencialment, unes condicions climatològiques benignes, un enquadre paisatgístic que els fes oblidar per uns dies la incipient deshumanització del seus conjunts metropolitans, i al mateix temps un mercat de serveis que començava ja desaparèixer en els seus països d'origen, també és cert que molt prest l'Administració central i centralista del nostre Estat va captar la incidència favorable que per al manteniment del peculiar "estatus" espanyol representava l'obtenció d'unes divises a baix preu, que li permetien millorar la crítica balança de pagaments, i fonamentalment, muntar una política triunfalista que encobris, baix de la capa d'uns resultats estadístics en puja constant, la real pobresa imaginativa de la seva forma d'Estat.

Es a partir d'aquí que, sota el ministeri de Manuel Fraga Iribarne, s'inicia la instrumentalització del turisme, tancant els ulls l'Administració als desequilibris de tot ordre que s'anaven produint. El "miracle espanyol" va significar, en el cas de les Illes, la subjecció sistemàtica de tota la nostra activitat econòmica a les necessitats del turisme, descuidant els sectors que haurien pogut servir de contrapès al sector turístic i sotmetent els interessos generals de la comunitat, a mig i llarg termini, a les apetències immediates de l'oligarquia local i dels sectors estrangers, sense cap control.

Des del 1960 comença l'afluència turística massiva cap a les nostres Illes. El paisatge i el clima mediterrani, el fet d'estar a dues hores d'avió de qualsevol ciutat europea, una mínima tradició hotelera i sobretot uns preus enormement més baixos que els europeus, són les circumstàncies que inciten els Tours Operators a preferir les Balears per al descans d'Europa.

A partir d'aquest moment, hauria estat lògic que el Govern, davant la ingent quantitat de divises que el turisme aportava i aporta, hagués recolzat la iniciativa dels empresaris hotelers, hagués creat infraestructura, hagués protegit el paisatge contra les aberracions arquitectòniques i urbanístiques, i en fi, hagués protegit una indústria naixent d'enormes possibilitats. Però no, el Govern, quan no s'inhibeix, no crea els sistemes adequats per a una positiva col·laboració, els canals de finançació són enormement lents i enutjosos, s'inhibeix de la protecció del medi ambient i no crea la infraestructura adequada. Analitzem somament els tres punts damunt dels quals, al nostre entendre, es basa l'estructura turística.

L'EMPRESARI I EL TREBALLADOR

L'empresari hoteler, en sa major part, no és un professional de l'hoteleria; és una persona que entra dins aquesta indústria atreta, fictíciament, per un diner fàcil, per unes expectatives econòmiques més interessants que a altres sectors; i aquest empresari, també en major part, no té recursos propis quan inicia la construcció de l'hotel. Els canals de finançació oficial són inadequats, els Bancs i Caixes d'Estalvi no volen saber res del tema, i llavors acudeix a l'única font de finançació que té, els Tours Operators, que li deixen diners per construir els hotels, obligant-lo a tornar-los en quatre o cinc anys, descomptant-los amb uns preus a la baixa. Amb la qual cosa l'hotelier comença les seves activitats totalment capitalitzat, sense rendibilitat a l'hotel i en mans del Tour Operator. A tot això s'hi afegim la manca total de preparació empresarial adequada; la major part dels empresaris hoteliers no duen cap mena de comptabilitat.

La manca de solidaritat empresarial fa encara menys rendible, i més en aquests moments de crisi, la indústria hotelera. L'empresari mallorquí desconfia dels demés empresaris, i d'això se n'aprofita el qui té una posició més forta, l'intermediari, que imposa als altres uns preus amb els quals difícilment podran subsistir. L'hotelier no es podrà enfrontar amb l'intermediari si no està segur que els demés empresaris adoptaran la mateixa actitud.

Es, idò, la manca d'esperit solidari i cooperativista, junt amb la manca de preparació tècnica, una de les causes més importants de la profunda crisi de la indústria hotelera.

L'empresari espanyol en general estava acostumat per la dictadura a què els salaris fossin motiu de preocupació, sinó enormement baixos, i si algú volia guanyar més li quedava el recurs de fer hores extraordinàries. Darrerament, les justes reivindicacions salarials, junt amb l'augment dels costos, han fet trontollar l'esquema econòmic, si és que hi havia un esquema, de l'hoteleria illenca.

El treballador d'hoteleria es pot classificar en dos grups: el professional i el que, atès per la demanda de mà d'obra a la temporada alta, emigra de la seva regió, abandonant altres sectors, ve a treballar a l'hoteleria, traslladant amb ell moltes vegades tota la seva família, amb els consegüents problemes d'inadaptació que això ocasiona. Com que el seu treball és de temporada, amb una durada de quatre o cinc mesos, el treballador es troba en acabar amb problemes insolubles per a trobar treball, de forma que en casi tots els casos el seu únic recurs és el subsidi d'atur.

La gran empenta que va experimentar l'hoteleria illenca entre el 1960 i el 1970 es basava en el sotmetiment dels treballadors a unes condicions de treball i salarials enormement carregoses. Els salaris més baixos eren insuficients per a subsistir; el treballador no fes hores extraordinàries difícilment podia mantenir una família; les condicions d'habitabilitat de les dependències hoteleres destinades als treballadors eren inadequades, en la majoria dels casos, per al destí que tenien; l'horari real ultrapassava en realitat la jornada laboral; l'administració franquista sotmetia durament les reivindicacions laborals que s'intentaven. Sobre aquests fonaments es va bastir el "boom" turístic.

ESTACIONALITAT

L'estacionalitat de l'hoteleria, agreujada als darrers anys, és un dels problemes més importants i de més difícil solució de la indústria hotelera.

La indústria hotelera tan sols s'utilitza a ple rendiment durant un trimestre, i la resta de l'any està gairebé abandonada. El nivell d'ocupació referit a l'illa sobre oferta potencial va ser, durant l'any 1976, del 39,19 per cent, i el nivell d'ocupació sobre oferta real va arribar al 58,06 per cent, la qual cosa ens indica la baixa ocupació dels establiments hotelers al llarg de l'any i el gran número d'establiments tancats a la temporada baixa. I aquesta estacionalitat té unes conseqüències de summa transcendència: la manca d'estabilitat en el treball obliga els treballadors a estar mig any sense feina, amb tots els greus problemes que això comporta; la manca de personal mínimament qualificat, car un hotel obert tres o quatre mesos no pot intentar tenir personal professional, i normalment ha d'improvitzar a l'inici de cada temporada, donant-se així el cas que un treballador és picapedrer durant vuit mesos i cambrer durant quatre, la qual cosa no redunda en benefici de la qualitat del servei ni dels contractius de la indústria balear; l'empresari es veu obligat a cercar una rendibilitat a la temporada alta que li permeti subsistir durant la resta de l'any, cosa que tampoc beneficia la qualitat del servei. Tot això va unit a la degradació personal que pateix el treballador d'hoteleria que sense remei es veu obligat a estar mig any sense feina i que només en el millor dels casos es pot acollir al subsidi d'atur. La qual cosa, si bé solventa les necessitats de subsistència, no aporta solució immediata al problema de fons.

L'OFERTA I LA DEMANDA

L'hoteleria en general té el greu problema de la rigidesa de l'oferta i l'elasticitat de la demanda, que està sotmesa als vaivens de l'economia dels països que sol·liciten aquesta demanda. Endemés, l'oferta és sempre la mateixa i no es pot desviar cap a altres sectors de l'economia.

L'oferta va anar creixent a partir dels anys 60 en un percentatge enorme, passant a nivell de les Illes de casi 20.000 places el 1960 a casi 230.000 places el 1976, de les quals 178.171 corresponen a Mallorca. Aquest creixement de l'oferta ha estat bastant paral·lel al de la demanda, car el 1960 l'ocupació a nivell de les Illes va ésser de casi 4.000.000 d'estades i el 1976 va ésser de casi 32.000.000 d'estades, de les quals 25.213.353 estades van correspondre a Mallorca*.

Ara bé, si analitzam els augments de demanda veurem que van ésser progressius fins el 1973, any que es va assolir una cota màxima de 37.543.466 estades, baixant a partir d'aquell any a les quantitats abans esmentades. Per tant, ens trobam amb el fet estrany que la demanda ha baixat des del 1973, i no obstant això, l'oferta ha continuat creixent fins el 1975, la qual cosa ha originat una manca total d'adequació de l'oferta i la demanda. Aques-

* Estades: La xifra exacta el 1960 fou de 3.776.525, i el 1976 de 31.830.422 (de les quals 25.213.353 van correspondre a Mallorca). Places: Eren 19.876 el 1960 en xifres exactes, i 229.676 el 1976 (de les quals 178.171 corresponen a Mallorca).

ta circumstància obliga a una infrautilització de les instal·lacions i a admetre uns preus davall dels necessaris per a poder garantir una rendibilitat adequada.

CONCLUSIONS

No hi ha hagut per part de les autoritats administratives planificació de cap casta sector turístic.

La indústria turística balear, a partir de la crisi iniciada el 1973, no ha rebut del vern l'ajuda necessària per a intentar la seva recuperació.

La manca de canals propis i oficials de finançació ha obligat els hotelers a posar-se mans dels Tours Operators. La major part de les indústries turístiques estan totalment capitalitzades.

La manca de solidaritat i cooperativisme permet als intermediaris (Agències de Viatges o Tours Operators) fixar uns preus no rendibles.

Injusta distribució dels beneficis aportats pel turisme, ja que els treballadors, principalment a l'hora del repartiment dels esments dels beneficis.

Manca de control de la qualitat dels serveis hotelers.

Infrautilització de la infraestructura turística degut a l'estacionalitat.

Alt índex d'atur estacional, la qual cosa comporta una manca de professionalitat dels treballadors.

Manca total d'adequació entre l'oferta i la demanda.

Conseqüents amb tot això, el Congrés de la FSB-PSOE aprova amb caràcter de RESOLUCIÓ l'adopció d'una línia política tendent a aconseguir els objectius següents:

1. El ràpid reconeixement d'una autonomia política, administrativa i econòmica, que la crisi actual exigeix un tractament econòmic i polític elaborat pel poble de les Illes.

2. La creació d'ens a nivell d'illa que estarien integrats de forma paritària per representants del Govern autònom (mentres no hi hagi autonomia per un representant del Ministeri de Comerç i Turisme), dels empresaris i dels treballadors a través de les seves Centrals Sindicals i que tendrien, entre d'altres, les funcions següents:

a) Supervisió dels contractes entre els hotelers i les Agències de Viatges o Tours Operators.

b) Fixació d'uns preus mínims de contractació.

c) Adopció de mesures de creació d'al·licients turístics a fi de reduir l'estacionalitat.

d) Control de qualitat dels serveis hotelers i de la productivitat.

e) Mesures de promoció turística i creació de canals de contractació propis.

f) Potenciació de l'organització i cooperativisme dels petits empresaris a nivell de zones turístiques.

g) Control de les condicions de treball, promoció de vivendes per als treballadors de l'hoteleria a la zona de treball. Foment de la formació professional dels treballadors.

h) Planificació del sector de la indústria balear.

3. Limitació de l'augment de les places hoteleres fins que un estudi raonat fixi la demanda real del mercat.

4. Creació de canals de finançació àgils a través d'organismes oficials i de les Caixes d'Estalvi.

5. Acció enèrgica immediata per a evitar el control estranger de la indústria turística de les Illes, ja que aquesta boicotejaria qualsevol acció que no li convingués.

JOVENTUT

INTRODUCCIO

Creim que una Revolució Cultural i de la vida quotidiana ve exigida com a necessitat d'una nova hegemonia a les formacions culturals que han de substituir l'actual hegemonia de la classe dominant.

De no realitzar-se aquesta Revolució a les formacions culturals i a la vida quotidiana, als processos de transformació de les formacions econòmiques i polítiques corren el perill de reproduir mecànicament molts d'esquemes de la vella alienació burgesa, com ha succeït a la revolució traïda del règim soviètic.

Estructures autoritàries a la família, a l'educació, a l'exèrcit, al liderat social i polític, etc. Esquemes de submissió treballador-tècnic, treballador-directiu, alumne-professor, militant-dirigent, etc. Pautes de conducta i normes que reproduïen la divisió a nivell de generacions, sexes, nacionalitats: Sistemes d'organització de masses que fomenten la inhibició de les persones i dels grups socials com a agents de la Història, i promouen així l'abandonament progressiu dels processos de decisió i de control en uns pocs representants. Sistemes d'administració i de govern, (incloent els propis partits) cada cop més burocratitzats i centralitzats, que dificulten i impedeixen el control directe dels grups socials, de llurs pròpies associacions i institucions: l'escola, la fàbrica, les associacions de veïns, l'oci i la diversió, les institucions de producció i la difusió d'activitats artístiques, etc.

El manteniment de l'actual formació cultural, és a dir, dels humanismes burgesos que configuren els sistemes de valoració i de consciència, el dret i les institucions, significa que l'hegemonia de la classe dominant seguirà retorcent-se a base d'esquemes de gratificació o de repressió.

I encara que creim que no es podrà parlar d'una nova cultura sense les condicions prèvies d'una economia i d'una societat socialistes, així i tot es pot afirmar ja que s'estan produint al continent de la cultura unes condicions tals, que han obert el portell per on el potencial revolucionari fa intents d'anticipació d'una autèntica Revolució Cultural Socialista.

La cultura --en ser substituïda-- ordena, divideix, distribueix el bé del mal, i separa allò normal d'allò anormal, allò natural d'allò antinatural. I, confonent el més enllà amb el més ençà, i aquesta realitat amb qualsevol altra possible, privilegia un sexe en front d'un altre, unes formes de sexualitat en front d'unes altres, les ideologies dominants en front de les emergents, uns estils de vida en front d'uns altres. I castiga la transgressió d'aquesta ordenació establerta amb la separació dels transgressors i llur confinament a institucions recluses cada pic més abundoses: presons, asils, centres psiquiàtrics,...

Són aquests els motius que ens han portat a plantejar aquest conjunt de ponències sota la unitat d'una problemàtica cultural-juvenil.

PROGRAMA DE LA JOVENTUT BALEAR

1.- Les relacions del jove amb la societat adulta es determinen sobretot a través de la família i de l'escola, i no tan sols no tenen amb aquestes uns vincles personals i afectius, sinó que li traspassen fonamentalment el món dels valors, de les formes i de les institucions existents que representen i simbolitzen.

Per tant, quan del jove sorgeixen actituds crítiques quant a la família, a l'escola o a la societat, no se centren al context familiar ni a la figura paterna del professor, sinó al sistema social en què es troben enquadrats, i del qual provenen els valors que regeixen el seu funcionament. La topada del jove amb la família, amb l'escola o amb la societat, sorgeix per quant aquestes institucions compleixen un paper autoritari, destinat al seu sotmetiment a l'escala de valors que representa generalment l'obediència a la societat burgesa i a les institucions en què històricament es concreta.

La Federació Socialista Balear P.S.O.E. creu que l'escola i la família són la base educativa dels individus i del sistema, i que en aquestes institucions hem d'exercir una labor crítica i renovadora; i propaga:

A - Enfront de la dependència: AUTONOMIA

Perquè la radical dependència del nou nat s'allarga durant bastants d'anys dins l'àmbit familiar en relació als seus pares. Ara bé, aquesta dependència, que inicialment és afectiva i econòmica, comença a ser nefasta quan es perllonga a la joventut en forma de dependència ideològica, institucional, professional, etc., a les normes, als valors i als mateixos condicionaments de l'àmbit familiar o escolar.

L'actitud dels "més grans" no es pot limitar a imposar llur món als joves, ni constreir-los a les possibilitats que tenen aquests per a realitzar-se d'una forma original i individualitzada, col·lectiva, al mateix temps, com a membres d'una determinada classe social.

Exigim autonomia suficient per a configurar la pròpia personalitat del jove, a fi que, així, es creï a la societat un moviment de canvi i renovació, que cada generació efectuari amb els continguts culturals heretats.

B - Enfront de la subordinació: IGUALTAT.

L'avanç irremissible de la societat cap a formes socials igualitàries, lliures i socialistes, serà motivat majorment per les possibilitats d'igualtat generacional, pel reconeixement mutu de llurs respectives essències,... Per tant, els joves socialistes balears demanem:

- Una educació familiar antiautoritària.
- Una mentalització i una educació sense traves a partir dels primers anys, en tots els aspectes de la vida: sexual, social, ideològic i polític.
- Una política veraç d'ensenyança sexual als centres i a la família, amb lliure informació i accés als mètodes anticonceptius.

Dret a la independència de la família a partir dels 18 anys.

Supressió de tot tipus d'ensenyança en què s'exalci qualsevol tipus de violència.

LA DONA

Les condicions de marginació i d'explotació de la jove treballadora, dins el sistema capitalista, es donen sota dos aspectes: per raó de la seva classe i per raó del seu sexe. La F.S.P.S.O.E. és conscient que les dones són un dels sectors socials més oprimits de la societat capitalista, tant a nivell econòmic com ideològic. Per això, denunciem totes les discriminacions que marquen la dona, i exigim:

DINS EL PROCES PRODUCTIU

- 1.- Igualtat real de remuneracions pel mateix treball.
- 2.- Igualtat de possibilitats a la formació professional, dins l'empresa.
- 3.- Que l'embaràs no suposi mai discriminació del seu salari o de la seva categoria professional, encara que la dona hagi de causar baixa per motius de salut, o canviar de lloc de treball. Abans i després de l'embaràs, el temps de baixa serà fixat per prescripció facultativa, així com el dret al temps necessari per a lactància.
- 4.- Igualtat de beneficis per a ambdós sexes, derivats de tot tipus de prestacions de la Seguretat Social.
- 5.- S'ha d'impedir que les professions realitzades fonamentalment per dones, com el treball domèstic i el treball a domicili, se retribueixin mitjançant salaris especialment injust; que s'ignori tot tipus de legislació laboral; que es paguin salaris inexistents a altres sectors des de la mateixa hora de treball; i que es cometin tota classe d'abusos.
- 6.- Augment, i millores de prestació dins la Seguretat Social, que cobresqui la manca de treball del pare o de la mare, indistintament, per tal d'atendre els fills en cas de malaltia.
- 7.- Control sobre els mitjans de comunicació que difonen idees vexatòries respecte a la dona.

A L'AMBIT EDUCATIVO-FAMILIAR

- 1.- S'ha d'acabar amb la discriminació dins el camp laboral, condicionada per la desigualtat de la formació rebuda. Ha de ser necessària la coeducació a tots els nivells, dins una educació integral, des de l'escola maternal fins a la Universitat, passant per l'ensenyament professional i per l'accés a tots els graus escolars i professionals.
- 2.- Implantació d'una pedagogia a uns centres escolars que integri ambdós sexes.
- 3.- Accés de la dona a qualsevol tipus de formació professional que permeti incorporar-la a la vida productiva.
- 4.- Eliminació de les assignatures especials per a la dona, i revisió dels llibres de text.
- 5.- Ensenyament obligatori d'una assignatura d'educació sexual.
- 6.- Creació de serveis col·lectius que permetin la socialització del treball domèstic.
- 7.- Desaparició de preferències per raons de sexe en el moment de conferir la tutela dels fills.
- 8.- Supressió dels articles discriminatoris sobre els fills il·legítims i naturals.

IGUALTAT JURÍDICA PER A LA JOVENTUT

A l'actual moment polític, resulta evident que la marginació de la joventut, a tots els nivells, es troba sustentada a partir de la seva expressió jurídica. Aquesta discriminació queda ben palesa sobretot dins el context de l'ordenació civil, i també el tractament d'ordre criminològic-delictiu per mitjà de la regulació penal. És necessari, per això, que la FSB-PSOE prengui postura en front d'aquests problemes: davant això, presentem alternatives. Aquestes es concreten de manera general, salvant tot allò disposat, als apartats següents:

A l'àmbit del dret penal, resulta evident l'augment progressiu de la delinqüència juvenil i això exigeix un tractament real i efectiu de les seves causes, i la superació de l'actual marxa a nivell d'ordenament jurídic.

Enfront d'això, la FSB-PSOE defensa:

- La supressió del TRIBUNAL TUTELAR DE MENORS i la seva substitució per consells d'educadors composts per psicòlegs i metges. La creació consegüent d'un cos d'educadors especialitzats a la problemàtica, a fi que el TTM deixi de ser una espècie de jurisdicció especial i, per tant, contrària a allò que és previst a la futura Constitució.
- Que les presons per a menors siguin suprimides, i també els establiment de reeducació en què no hi hagi un règim de llibertat, i siguin substituïts per centres dependents dels organismes citats abans.
- Els consells establerts al primer apartat i els organismes dependents d'aquests, estaran relacionats directament amb el Ministeri d'Educació i, per via interministerial, amb el Ministeri de Justícia. Donat que els "tribunals" actuals poden imposar mesures de duració indefinida i estan mancats de professionalitat com "ens jutjadors", i tenen caràcter d'òrgans paternalista com a poder de decisió sobre la llibertat dels joves.
- L'ABOLICIO de la "Llei de Perillositat i de Rehabilitació Social" i la posada en pràctica d'una política preventiva consegüent, portada a terme a través d'una encertada regulació dels diferents àmbits de la societat, com és l'àmbit laboral, el cultural, el familiar,...
- La supressió del Patronat de Protecció a la Dona per ser una institució inspirada en principis de beneficència i moralitat, aliens a un plantejament jurídic de caràcter progressista.
- La legalització de l'AVORTAMENT i la consideració del matrimoni civil com a fórmula de matrimoni legal. S'imposa la despenalització de l'avortament i la regulació de la seva reglamentació legal, i també la prestació sanitària consegüent a càrrec de la Seguretat Social.
- L'exercici de la Pàtria Potestat per part d'ambdós cònjuges.
- La desaparició dels delictes i de les figures penals que pretenen protegir la dona, i que causen una alienació total.

7.- LA JOVENTUT I EL SERVEI MILITAR

Estructura: El servei militar hauria de complir-se en tres fases:

- Coneixement dels armaments bàsics per part dels ciutadans.
- Coneixement dels armaments més complexos i exercici teòric de la guerra.

Aquestes dues primeres fases comprendrien tot allò que avui es coneix com un campament, i quedarien enquadrades a un sol bloc; i incorporant-se el ciutadà a la vida civil, es tancaria el primer cicle del servei militar.

- Curset de 30 dies tingut a la localitat del seu domicili, que es repetirà cada sis mesos al transcurs dels dos anys posteriors, i durant el qual aprendrà i practicarà el sistema de la guerra amb petites unitats, sobre el propi terreny. El jove haurà de poder elegir el moment que li escaigui per a prestar aquest servei. Tocant als curssets periòdics de trenta dies, també podrà elegir el moment de realitzar-los.

EXIGENCIES MILITARS:

No obstant això, hem de reconèixer que encara no es donen les condicions mínimes següents:

- L'elaboració d'un Estatut del Soldat on es recullin entre altres punts:
 - El compliment del servei militar a l'illa d'origen.
 - Millors condicions de vida als Centres Militars (menjar, tracte, cultura,...)
 - El cent per cent del salari durant el servei. Retribució digna i suficient per als soldats no assalariats i per als estudiants per tal que llurs famílies no hagin de carregar amb llur sosteniment econòmic. I la garantia que li mantindran el lloc de treball.
 - La reducció del temps del servei a les dues primeres fases, citades abans al primer bloc.
 - L'elaboració d'un estatut que garanteixi el dret a l'objecció de consciència, i que s'atribueixi als Serveis Civils les mateixes condicions que als militars.
 - La reducció de l'àmbit de la jurisdicció militar als delictes comesos exclusivament pels militars.
 - L'abolició de la confessionalitat a l'Exèrcit. Llibertat de religió.
 - La llibertat d'associació, d'expressió, de premsa, de reunió i de sindicació a l'Exèrcit.
 - La desaparició de totes les forces de caràcter mercenari.
 - La restitució dels drets als militars que han sofert represàlies per defensar la democràcia.
 - La separació de la tutela de l'exèrcit de les forces d'ordre públic, i que passin aquestes a dependre del control polític-civil.
 - La dependència de l'exèrcit del poder civil a través d'un Ministeri de Defensa.
 - La prestació del servei obligatori sense diferències econòmiques, sexuals, culturals,...

JOVENTUT I MEDI AMBIENT

La posició de la FSB-PSOE, dins el principi de crear la ciutat per als homes i de superar tots els vicis que pateix actualment l'entitat urbana, és que el jove ha de participar a la planificació urbana a través dels consells dels barris o assemblees; per això:

1.- Els organismes rectors de la planificació i de la gestió urbanes, tant a nivells inferiors (barriades) com a nivells superiors (Junta Municipal), hauran de tenir una representació de sectors de cadascuna de les circumscripcions, les quals provindran dels joves que existesquin en dits sectors. La junta de veïns de la barriada proveirà els joves de locals que els siguin necessaris o que demanin, amb la finalitat de crear una real convivència al nivell del ciutadà entre els joves habitants de la mateixa barriada, i també de facilitar o promoure la possibilitat de reunió i d'esplai dels propis joves. Aquests locals seran gratuïts, i les despeses correran per compte de la Junta de la barriada, o de la Municipal, en cas necessari.

2.- La participació i la gestió dels joves als assumptes municipals.

LA JOVENTUT I L'HABITATGE

— La joventut pateix de manera especial el problema derivat de la manca d'habitatge o de mala venda. Per tal de solventar aquest problema, la FSB proposa substituir el Gran i General Consell dels organismes d'autogestió de les Illes.

— S'haurà de preveure un pla general que permeti l'absorció d'aquesta necessitat d'habitatge, tant en el pla de l'ocupació com en el de la construcció, i el Gran i General Consell haurà de prendre les mesures següents:

— En aquelles vivendes de règim de lloguer es reformarà el sistema d'arrendament a favor dels joves de capacitat econòmica insuficient.

— S'establiran els mecanismes de crèdit més apropiats per tal d'implantar un règim de lloguer per a les parelles joves en condició de millora i prioritat, que faciliti l'adquisició de vivendes a aquells de capacitat limitada que les demanin.

LA JOVENTUT I ELS TRANSPORTS PÚBLICS

S'hauran de prendre les mesures següents, a fi de facilitar la possibilitat de moviment dels joves mentre no s'aconsegueixi la gratuïtat total dels serveis públics:

— L'establiment d'un règim de tarifa reduïda per als joves menors de devuit anys, al sector de transports públics.

LA JOVENTUT I LA SALVAGUARDA DE L'ENTORN

La política del major benefici en el menor termini, gràcies a la barbàrie especulativa, ha destrossat tot tipus de zona verda, ha romput els motllos estètics d'un conjunt natural,

menyspreant el valor artístic de les construccions antigues; i tot, ha determinat la situació actual: la pol·lució augmenta, els especuladors exterminen la natura, i ens n'impossibiliten el contacte,... La peculiar estructura social i econòmica de les nostres Illes ha motivat que la degradació de l'entorn hagi assolit ací nivells marcadament elevats, i tant és així que la situació actual es pot qualificar d'alarmant. Enfront de tot això, i com a socialistes, hem de presentar alternatives; i com a mesures immediates, propugnam que:

Tots els barris hauran d'estar dotats de zones verdes suficients per a satisfer les necessitats creatives de tots llurs habitants. Les autoritats locals hauran de dispensar una protecció especial a aquestes zones.

L'administració haurà de fer possible que els joves frueixin de vacances gratuïtes a través d'un organisme seleccionat i controlat democràticament pels organismes pròpiament juvenils. Prèviament, apropiació per part d'aquests organismes juvenils de totes les propietats de la Delegació General de la Joventut, mitjançant:

A - La construcció de complexos vacancers emmarcada dins un pla general de desenvolupament balear, i també de parcs insulars. La resocialització de les costes i la socialització dels grans terrenys privats.

B - La subvenció de totes aquelles activitats de defensa de la natura, ecològiques, muntanyes, conservació de la marina... per tal de fomentar tot tipus d'activitats a l'aire lliure, com és ara, campaments, albergs, excursions, ...

C - L'erradicació de les indústries perilloses als centres urbans.

LA JOVENTUT I EL DESENROTLLAMENT FÍSICO-ESPORTIU

S'hauran de dotar tots els barris d'instal·lacions esportives de caràcter gratuït, que permetin la pràctica de l'esport per part de tots els ciutadans, sense cap restricció.

LA JOVENTUT I LA COMERCIALIZACIÓ DEL DIVERTIMENT

Avui és un fet que el capital utilitza el divertiment i el temps lliure del jove en benefici propi, comercialitzant les activitats de tipus expansiu i introduint el jove a l'estadi de l'alienació mecànica i consumista.

Enfront d'això, es promocionaran els festivals i les festes de la joventut, i les activitats culturals que fomentin la iniciativa i la realització integrals del jove, a tots els nivells i a través dels barris i dels organismes de la joventut; tot combinat, però, amb el desenvolupament de l'esperit crític que permet fer front a la publicitat alienadora i a les pretensions comercialitzants de la burgesia.

PRESONS

No podem construir una societat lliure, justa i autogestionària sense solucionar el problema de les presons, tan greu i, a la vegada, tan oblidat. Davant aquesta situació, es necessita cercar una sèrie de sortides.

- 1.- La més profunda transformació de la normativa del règim de presons, que dugui a progressiva desaparició d'aquests establiments, i llur substitució per Centres de Rehabilitació.
- 2.- Es necessari instaurar una verdadera democràcia a les presons, on s'ha de facilitar la classe de llibres i periòdics i afavorir l'aprenentatge d'un ofici, a fi que els presos en sortir puguin complir una funció, i no es vegin obligats a tornar a la presó de bell nou.
- 3.- Ha de desaparèixer tota mena de tortura, i s'ha de tipificar com a delicte: cel·lular, càstig, ...
- 4.- Els funcionaris de presons han d'anar desarmats, perquè les armes solament són un mitjà de repressió.
- 5.- Profunda transformació del codi penal, unida a un sistema d'indults progressius que permetin la racionalització del sistema penitenciari i la conversió de les presons en Centres de Rehabilitació i de treball. Aquesta actuació afavorirà la integració dels presos a la societat. La FSB-PSOE farà costat a qualsevol moviment popular que alci bandera a favor d'aquests objectius, conservant el respecte més escrupolós per la legalització democràtica.

LA JOVENTUT I EL TREBALL

Tal volta, és al camp laboral on es veu amb més claredat la marginació i la sobreexplotació de què és objecte la joventut. Aquesta situació es veu agreujada pel clima d'atur general, existent actualment a nivell d'Estat Espanyol.

- 1.- S'haurà de seguir una política d'estabilitat i de plena col·locació, que s'enquadri dins la política contra l'atur, seguida pel PSOE a través del seu programa econòmic. A l'àmbit de la joventut, es concreta a:
 - 2.- La prohibició expressa de qualsevol tipus de treball dels menors de 18 anys, amb qual cosa s'observarà el nombre elevat de joves treballadors, tots entre els 14 i els 16 anys afectats per una sobre-explotació real a partir de la taula salarial on se'ls introdueix específicament.
 - 3.- Encariment de les hores extraordinàries per tal de reduir-les al mínim i substituir-les per uns llocs de treball ordinari.
 - 4.- La contractació es realitzarà, únicament i exclusiva, a través de les oficines de col·locació, controlades democràticament pels treballadors, i es respectaran les categories professionals que s'hauran obtingut als Centres de Formació Professional.
 - 5.- S'haurà de garantir l'assignació del subsidi d'atur per part de l'administració quan el treballador veu acabi el cicle de formació, i mentre no s'hagi portat a terme el pla d'absorció de l'atur. Lligat amb tot això, el Ministeri de Treball proporcionarà centres i organismes adequats a joves parats per tal d'ampliar llur formació professional, que ha de ser totalment gratuïta.
 - 6.- A l'àmbit de les relacions laborals, les mesures que proposam són les següents:
 - 7.- El control de les condicions de treball dels menors per un Sindicalisme democràtic i lliure. La nostra organització exigirà la integració de les plataformes reivindicatives de joventut treballadora als nostres sindicats, i les considerarà com a plataformes pròpies.

La derogació dels contractes d'aprenentatge i de pràctiques. Mentre això no sigui possible, exigirem el desenrotllament de la funció d'ensenyament que tenen realment aquests contractes.

Si de cas, els contractes s'acabaran als 18 anys, en tant que el S.M.I.P. serà el salari mínim a percebre durant llur vigència.

FORMACIÓ PROFESSIONAL

Sobre això, els estudis de Formació Professional seran gratuïts fins als 18 anys, dins el cicle descrit a l'apartat dedicat a l'ensenyament. Llur validesa serà obligatòria a les empreses que contractin aquests treballadors, com també serà obligatòria la percepció del salari contractat.

- 1.- Quant a la promoció social del jove treballador, la jornada laboral setmanal es reduirà la mitat a tots aquells qui realitzin estudis, i es garantirà la retribució salarial en cas que hagi d'assistir a exàmens. Les despeses dels estudis correran per compte de l'empresa.
- 2.- La creació d'una escola única i gratuïta a càrrec de l'Estat, i formació Professional controlada pels Sindicats Obrers.
- 3.- Modificació de qualsevol tipus de lleis que fomentin l'atur juvenil, i especialment la llei de Relacions Laborals.
- 4.- La difusió i el desenrotllament d'una consciència socialista, política i sindical a través de la UNIO GENERAL DE TREBALLADORS (U.G.T.)

TERCERA EDAT

Els problemes que comporta la situació de tots els afectats per la tercera edat segueixen essent d'importància capital, i la seva solució presenta dificultats imponderables degut al número i les circumstàncies en què s'ha desenrotllat la vida espanyola durant els anys del passat règim.

L'objectiu primordial és que totes les pensions arribin a equiparar-se al salari mínim interprofessional garantitzat, per què la seva quantia sigui justa i suficient i per què s'acabi l'actual penúria que pateixen els qui viuen d'elles.

Per altra banda es considera indispensable que les pensions siguin revisades al manco dues vegades a l'any i sempre que el cost de la vida es modifiqui.

Resumim seguidament l'alternativa reivindicativa dels pensionistes i jubilats en els següents punts:

1. Que les viudes i viudos tinguin dret a la pensió íntegra del cònjuge mort.
2. Que els ingressos de les mutualitats es destinin als fins exclusius de previsió social i d'ajuda.
3. Que els pensionistes i jubilats tinguin representació en els òrgans de la Seguretat Social, de l'Institut Nacional de Previsió, i puguin intervenir en la seva gestió i administració.
4. Que es creïn càtedres i centres de geriatria i residencials suficients, ben dotats per acollir els pensionistes i jubilats.
5. Conseguir la utilització gratuïta dels transports públics i el lliure accés a Centres Culturals, Museus i Biblioteques des de la data de jubilació.
6. Que s'eximeixi els pensionistes i jubilats de tota casta d'imposts fiscals, municipals i provincials.
7. Que es creï el document de jubilació gratuït, per què la seva mera exhibició sigui suficient per a obtenir els beneficis corresponents.
8. Jubilació obligatòria als seixanta anys i voluntària a partir dels cinquanta-cinc, o després d'haver cotitzat trenta-cinc anys a la Seguretat Social.

DIVERSOS

SOBRE ELS MUTILATS REPUBLICANS

El Congrés de la FSB-PSOE aprova, a proposta de l'Agrupació de Lluçmajor, adoptar totes les mesures polítiques i jurídiques al seu abast per què a la major brevetat possible siguin reconeguts els beneficis de les pensions que corresponen als mutilats, viudes i exiliats de la zona republicana. Al mateix temps, el Congrés de la FSB-PSOE saluda els llucmajorens que lluiten per aconseguir que els marginats pel franquisme assoleixin el seu lloc dins la societat, en benefici del poble espanyol.

SOBRE LA COOPERATIVA "LA NUEVA VIDA"

El Congrés de la FSB-PSOE aprova, a proposta de l'Agrupació de Lluçmajor, adoptar totes les mesures polítiques i jurídiques al seu abast per què a la major brevetat possible siguin retornats als seus legítims propietaris els béns confiscats a la "Cooperativa Obrera de Ahorro y Consumo LA NUEVA VIDA", de Lluçmajor. Al mateix temps, el Congrés de la FSB-PSOE saluda els cooperativistes de Lluçmajor que lluiten per aconseguir que LA NUEVA VIDA torni ésser el que fou en temps anteriors a la dictadura, en benefici de tot el poble de Lluçmajor.

Primer Congreso
FEDERACION SOCIALISTA BALEAR

ORGANS DE DIRECCIO DE LA FSB - PSOE

Porque setmanes després de la celebració del Primer Congrés de la FSB-PSOE, una de les seves resolucions quedava pràcticament realitzada: La fusió del PSP i el PSOE va suposar una gran passa cap a la unitat socialista. Després d'aquesta fusió i de la constitució del Comitè de Nacionalitat, els membres dels òrgans de direcció i control de la FSB-PSOE són els següents:

COMISSIO EXECUTIVA

President: Josep Caules Juan
Primer Secretari: Emilio Alonso Sarmiento
Secretari d'Organització: Josep Alfonso Villanueva
Secretari d'Administració: Josep Frau Cerdà
Secretari de Relacions Sindicals: Joan Piña Oliver
Secretari de Formació: Miguel Ull Laita
Secretari de Propaganda: Joan March Noguera
Secretari de Premsa i Informació: Josep Moll Marquès
Secretari d'Assumptes Culturals: Fèlix Pons Irazazábal
Secretari de Relacions amb altres Forces Polítiques: Ramon Aguiló Munar
Secretari de Joventuts: Luis Sánchez Ondal
Secretari d'Acció Territorial: Jaume Martí Canyelles
Secretari d'Acció Territorial: Josep Munar Vich
Secretari d'Acció Territorial: Bernat Rotger Cerdà
Secretari d'Acció Territorial: Joan Tur Ramis

COMITE DE NACIONALITAT

Per Mallorca: José Luis Martín
José Angel Barrero Radines
Marta Llompart Cassanyes
Josep Moyà Ribas
Miquel Alzina Nebot
Catalina Moyà Moll
Antoni Ramis Rabassa
Joan Miralles Servera
Melsion Comas Serra
Ferran Porto Vila
Jaume Pizà Ginard
Miquel Serra de Gayeta

Per Menorca: Joan A. Tur Mir
Cosme Bagur Pons
Sebastià Bagur Casasnovas
Avenir Mercadal Monjo
Eleuteri Pons Cardona
Angel Hidalgo Callejo

Per Eivissa i
Formentera: Bartomeu Ferrer Marí
Juan Carmona de Cozar
Jaume Ribas Prats
Antonio Guillén Boned
José Juan del Campo
Juan Costa Ferrer

Adreça de la FSB-PSOE: Federació Socialista Balear (PSOE)
Plaça Rastrillo, 4, 1º
PALMA DE MALLORCA
Telèfon: 22 75 44 i 21 35 36